

လုံ : ချင် : ဝတ္ထု | သစ်

မြေရေ

အတ္ထုပ္ပတ္တိကဗျာ၏ ဗာယာအပြုံး

ပန် : သို့သိန် : ရွှေကြည်

အခန်း(၁)

"နဒီဆိုတာ မြစ်ပဲ၊ မြစ်ဆိုတဲ့ သဘောက ကောက်ကွေ့တဲ့ သဘောရှိတယ် သမီး၊ သတိထား ပါ၊ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ သိပ်အပေါင်းအသင်းမလုပ်ပါနဲ့ ကွယ်၊ သမီးအတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လိမ့်မယ်"

နဒီဟူ၍ ခေါ်လိုက်တိုင်း မိခင်၏ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်ကို ကြားယောင်မိသည် ။ ထို့ကြောင့် နဒီနှင့် ခပ်ခွာခွာနေမည်ဟု ကြံစည်တိုင်း နဒီက သူမအား မလွတ်တမ်း ဖက်တွယ်ထားလေပြီ။

အကယ်၍ မိမိ၏ နဂိုစရိုက်အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နေတတ်သည် ကို ဆရာမများ နှင့် နဒီ၏ မိဘများက နှစ်ခြိုက်သဘောကျမှုမရှိပါလျှင် နဒီသည် လည်း မိမိအနားသို့ ရောက်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

"ပန်းဝေလှိုင်"

"ရှင်"

ဆရာမက ကျောင်းဖွင့်စ မနက်ခင်း၌ လက်ရေးလှ၍ သေသပ်သော သူမအား ကျောင်းခန်း၏ အချိန်ဇယားကို ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ရေးခိုင်းထားသဖြင့် ရေးနေစဉ် ဆရာမ ကျောင်းသား အသစ် သုံးလေးဦးကို လက်ခံကာ စာရင်းပြုစုနေ၏။

ကျောင်းသားသစ် သုံးဦးစလုံးကို ဆရာမက နေရာချပေးပြီး နောက် ဆုံးလာရောက်အပ်နဲ့ သော ကျောင်းသူတစ်ဦးကို စာရင်းလက်ခံနေစဉ်.

..

"ကျောင်းအဆောက်အအုံကြေးနဲ့ ကျောင်းရန်ပုံငွေအတွက် တစ်သိန်းလှူပါတယ်"

"ရှင်..."

"တစ်သိန်းလေ၊ နည်းနည်း နည်းသွားတယ်၊ သူ့မိဘတွေဆီက ထပ် ပို့ပေးရင် ထပ်လှူပါ့ မယ်"

ဆရာမ၏ အံ့အားသင့်သွားသောလေသံနှင့် ခပ်ပင့်ပင့်လေး ပြောလို က်သော စကားသံ ကြောင့် လှည့်၍ မစပ်စုဘဲ မနေနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ စာရေးနေရာမှ နောက်သို့ အသာအယာ စောင်း ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"အင်း"

ဆံပင်တိုတိုကပ်ကပ်နှင့် အသားဖြူနုနုလေးတွင် သနပ်ခါးပင် အလိ မ်းအခြယ်မရှိသော မိန်းမ လှလေး၏ ကြည်လင်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံး အစုံနှင့် ရင်ဆိုင်မိသောအခါ ရင်ထဲထိတ်သွားလေ၏။

ထိုမျက်လုံးအစုံသည် မိမိဘဝကို ချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမျှ မထင်မှတ် ခဲ့ပေ။

"ဆရာမ...ဟိုလေ...ဒီက ကျွန်မတူမလေးက မိဘရဲ့ အုပ်ထိန်းမှု ကနေ လွတ်နေတာမို့ မလိမ္မာတာရှိရင် ဆုံးမပါနော်၊ တူမလေးက စာသိ ပ်ကြိုးစားတာ၊ ဉာဏ်ရည်လည်း ထက်မြက်ပါ တယ်။ တစ်ဦးတည်း သော ကလေးမို့ နို့တတ်ရုံလောက်ပါပဲ၊ ဟို...ကျွန်မတူမလေးကိုလေ

ရိုးရိုး သားသားနဲ့ ကြိုးစားတဲ့ လိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းနဲ့ ပေးပြီး တွဲပေးပါနော် ဆရာမ"

ဆရာမနားကို လေသံတိုးတိုးလေးနှင့် ကပ်ပြောသံကို ဆရာမနောက်ကျော ကျောက်သင်ပုန်း မှာ စာရေးနေသောသူမက ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်သေးသည်။ ။

ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွား၏။

မိမိတို့လို ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခု၏ မထင်မရှား အထက်တန်းကျောင်းတွင် မိဘဆရာ အသင်းရန်ပုံငွေ အဆောက်အအုံကြေး ရန်ပုံငွေကို တစ်ရာအထက် ပို၍ မလှူနိုင်ကြပေ။

သည် လို တစ်သိန်းလှူသည် ဟု ကြားရသောအခါ ဆရာမလည်း ကယောင်ကတမ်းဖြစ်သွား ပြီး ဆရာမတိုင်း၏ ပါးစပ်ဖျားမှာ အစဉ်အမြဲစွဲနေသည့် သူမနာမည်ကို လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားလေ၏။

"ပန်းဝေလှိုင်"

"ရှင်"

"မင်းဘေးနားမှာ ဘယ်သူရှိလဲ"

"ချောချောနဲ့ အေးသီမာ ရှိပါတယ်"

"တစ်ယောက်ကို ခုံလွှတ်နေတဲ့ နေရာမှာ သွားခိုင်းလိုက်၊ မင်း ဒီကျောင်းသူအသစ်ကို ခေါ်ပြီး မင်းနားမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်"

"အားလုံးက လေးယောက်ထိုင်နေရတာမို့ ခုံပြည့်နေပါပြီ ဆရာမ၊ ကျွန်မတို့ လေးယောက် ထိုင်ရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်"

"မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ နဒီလေးက ကျဉ်းကျပ်ရင် မနေတတ်ဘူး"

"ကျွန်မတို့ ကျောင်းက ခုံအခက်အခဲရှိပါတယ်"

ဆရာမက ပြောရမှာ အားနာနေစဉ် အလယ်တန်းမှ စ၍ ကျောင်းကောင်စီဝင်အဖြစ် ပါဝင်နေ သော သူမက ဆရာမကိုယ်စား ကျောင်း၏ အခက်အခဲကို တင်ပြပေးလိုက်သည်။ ။

"ဒါဆို အိမ်က သီးသန့်ခုံယူလာပေးမယ်၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် ထိုင်ကြပေါ့"

"ခွင့်လွှတ်ပါ အန်တီ၊ တစ်ကျောင်းလုံး တစ်ပြေးညီ၊ ညီတူမျှတူဖြစ် အောင်လို့ ပြင်ပကခုံ မယူပါဘူး၊ ခုံအသစ်တွေအတွက် ကျွန်မတို့ ကျောင်းနားက ပရိဘောဂဆိုင်မှာ ပဲ မှာ ယူလို့ ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ကျောင်းရဲ့ ခုံတွေကို သူတို့ ဆိုင်တွေကပဲ လုပ်ပေးနေတာပါ"

"ဪ...ရပြီ...ရပြီ...ဒါဆိုရင် ဒီနေ့ပဲ မှာ လိုက်မယ်၊ ဆွီတီလေး ဒီနေ့တော့ အောင့်အည်း ထိုင်လိုက်ဦးနော်၊ မနက်ဖြန်မှာ သမီးနဲ့ ဒီသူငယ်ချင်း"

"ပန်းဝေလှိုင်ပါ"

"အေး ပန်းဝေလှိုင် သိပ်ချစ်စရာကောင်းပြီး စကားပြောသွက်လက်တဲ့ ပန်းဝေလှိုင်လေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်လို့ ရအောင် စီစဉ်ပေးမယ်နော်"

စိန်ရောင်ရွှေရောင်နှင့် တလက်လက် တောက်ပနေသော အဒေါ်ကြီးက တူမအထက်တန်း ကျောင်းသူအား ကျောင်းတက်ခါစ သူငယ်တန်းကလေးအပ်သလို ချောမော၍ အပ်နေသည် ကို တွေ့ရ သဖြင့် မသိမသာ ပြုံးမိလိုက်သည်။ ။

"ဆရာမ ဒီအတန်းမှာ ခုံတွေလိုအပ်ရင် ကျွန်မ လှူပါ့မယ်၊ ဘယ်နှ

လုံးလိုပါသလဲ"

စကားပြော ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမကြီး၏ စကားသံကြောင့် ဆရာမမှာ အလိုလို ထရပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားပြီး...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မကြီးရယ်၊ ခုံလိုပေမဲ့ အခန်းက ကျဉ်းနေတော့ သုံးခုံအပြင် ပိုထားလို့ မရပါဘူးရှင်၊ အစ်မကြီးမှာ ချင်ရင် သုံးခုံပဲမှာ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ အများကြီး လှူချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခန်းဆုံသလောက်ပဲ လှူရမှာ မို့ သုံးခုံပဲ လှူပါမယ်၊ ဆရာမတို့ ကျောင်းမှာ ခုံအခက်အခဲရှိနေရင် လိုသလောက်ကို ကျွန်မကို ပြောပါ၊ ကျွန်မ အားလုံးလှူနိုင်ပါတယ်။ ဟို. . .ကျွန်မ တူမလေးကိုတော့ ဒီက ကလေးမလေး ပန်းဝေလှိုင်နဲ့ ပဲ တွဲပေးပါနော်၊ သုံးယောက်ဆိုရင် ခလောက်ပြီး အလယ်မှာ ပဲ့ထွက်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မထားပေးပါ့မယ် အစ်မကြီး၊ အလှူငွေအတွက်ကို အခုလောလောဆယ် တော့ ဖြတ်ပိုင်းနဲ့ ပဲ ယူထားပေးပါဦးရှင်၊ နောက်မှ ဂုဏ်ပြုလွှာနဲ့ ထပ်ပြီး ပြုလုပ်ပေးပါ့မယ်"

"ရပါတယ်၊ ဆရာမတို့ လိုအပ်သလောက်ကို ကျွန်မကို ပြောပါနော်။ ကျွန်မလှူသွားပါမယ်။ ကဲ. . . တူမလေး ပန်းဝေလှိုင်၊ နဒီလေးကို ပန်းဝေမလေးလက်ထဲ အပ်လိုက်ပြီ၊ အန်တီလေး စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့ပြီ၊ ပန်းဝေလေး လိုအပ်တာကို နဒီလေးနဲ့ ပြောလိုက်နော်၊ အန်တီလေးဖြည့်ပေး မယ် သိလား၊ နဒီမှာ မောင်နှမမရှိတော့ ပန်းဝေလေးကိုပဲ ဆိုးနွဲ့ပြီး ချစ်နေမှာ သေချာတယ် သိလား"

ထိုအချိန်မှ စ၍ တစ်ကျောင်းလုံး၏ စံပြကျောင်းသူအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းခံရသော သူမသည် နဒီဟူသော ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် န

တံသမီးလေးတစ်ပါး၏ ကိုယ်ရံတော်(သို့မဟုတ်) အထိန်းတော် ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားလေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

ထို့အပြင် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း နှာတံချွန်ချွန် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးနှင့် စိမ်းလဲ့နဒီဟူသော မိန်းကလေးသည် တစ်ကျောင်းလုံး၏ အချမ်းသာဆုံး အလှဆုံးဘွဲ့ကို အလိုလိုခံယူလိုက်ပြီး မနက် စောစော သူမ ကျောင်းတက်ချိန်ကို စောင့်ကြည့်သူများမှာ ဝရန်တာအပြည့်ဖြစ်နေ၏။

ဘော်လံဘိုကားနှင့် မာစီဒီးကားကိုမှ ထည်လဲစီးနိုင်သော သူမကို မိုးကျနတ်သမီးအသွင်နှင့် မြင်သူငေးမောလျက် ရှိကြသည်။ ။

သို့ရာတွင် သူမကတော့ ဘာကိုမှ ဝင့်ကြွားထည်ဝါခြင်းမရှိ။ လက်ဝတ်လက်စားလည်း မဝတ်၊ ဆံပင်တိုကိုပင် ဘယ်တော့မှ ဖြီးသင်ခြင်းမရှိ ။ မျက်နှာမှာ နံ့သာမခြယ်ဘဲနှင့် ဆုတောင်း ကောင်းသူလေးအဖြစ်ဖြင့် ပင်ကိုအလှနှင့် လှပမြဲ လှပနေလေသည်။ ။

ထိုစဉ်က ကိုးတန်းကျောင်းသူဘဝမှ စိမ်းလဲ့နဒီဟူသော မိန်းကလေးသည် လွန်စွာ ရိုးသား၍ အပြစ်ကင်းစင်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။ ။

"မြို့ထဲက ကျောင်းကြီးမှာ နဒီမနေချင်ဘူး လှိုင်ရယ်၊ အေတန်းမှာ နဒီက အဆင့်သုံးဆယ် က မတက်နိုင်ဘူး၊ တစ်မှတ်နှစ်မှတ်ကလေးကွာပြီး ဆင်းကျသွားရင် ငိုတဲ့ သူနဲ့၊ ရန်ထောင်တဲ့ သူနဲ့ အားလုံးစာ စာပဲ၊ မိဘတွေကလည်း နည်းနည်းလေး အမှတ်ကျသွားရင် ဆူပြတယ်တဲ့ လေ၊ သိပ် သည်းသည်းလှုပ်ကြတာပဲ၊ နဒီက စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ အစုတ်ဆုံးကျောင်းမှာ လာနေတာ သိလား။"

ကိုယ့်ကျောင်းကို အစုတ်ဆုံးပြောလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား၏။

တကယ်လည်း စုတ်တာပါပဲလေ။ ဒါကို ဘာလို့ ပြောင်းလာတာလဲ

။

သူမကတော့ ရိုးရိုးကလေးတွေလိုက်သည် ။

သို့ရာတွင် နောက်မှ စိမ်းလဲ့နဒီအကြောင်းကို တစ်စတစ်စ နားလည်လာခဲ့သည် ။

နဒီကို လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေလျှင် နဒီကျေနပ်သည် ။

နဒီနားမှာ ကောင်ကလေးတွေ ဝိုင်းပြီး ရည်းစားစာများများ ပေးနေလျှင် နဒီ ပျော်ရွှင်နေ၏။

ဒါ. . .ဒါဆို နဒီဟာ ကျော်ကြားမှုကို နှစ်သက်ခဲ့မင်သူတစ်ယောက်ပါလားဟု မတွေးရဲရဲနှင့် တွေးလိုက်ရင်းက ရင်ထဲမှာ အလိုလို နွမ်းလျသွားလေသည် ။

ပန်းဝေလှိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက လူအကြည့်ခံရမှာ ရှက်တတ်တဲ့ ရိုးရိုးအေးအေး နေတတ် သူကို နဒီက ဘာလို့ များ လက်တွဲမဖြုတ် တွဲနေရပါလိမ့်။

"မုန့်တန်းဘက် လျှောက်ရအောင်လေ"

"ခုပဲ ထမင်းစားပြီးတယ် နဒီ၊ တို့ ဗိုက်မဆာတော့ဘူး"

ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်သူနှင့် စည်းစနစ်ကျစွာ သုံးစွဲတတ်သူတို့ ကြားဝယ် မုန့်ဈေးတန်းဘက်သို့ ထမင်းစားချိန်မှာ လျှောက်သွားချင်သည့် အကျင့်က အစဉ်အမြဲ ကြားခံနေ၏။

သူမ မလိုက်လျှင် ကိစ္စမရှိပေ။ နဒီနောက်သို့ အဖော်လိုက်ချင်သည့် မိန်းကလေးများ ပုံလို့ ပဲ။

သူမတို့ နောက်ခုံတွင် ထိုင်သော အေးသီမာ၊ ချောချောနှင့် ခင်မိမြတ်တို့ က အလှည့်ကျ ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ပြုလုံးဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပေးပြီး နဒီဝယ်ကျွေးသော မုန့်များကို အားမနာတမ်း တဝတပြ စား၍ နဒီကို အချောဆုံး အလှဆုံးအဖြစ်ဖြင့် မြှောက်ပင့်နေသူများ ပင် ဖြစ်သည်။ ။

"တစ်ခါတလေ လိုက်ခဲ့ပါ ပန်းဝေရာ"

"ကိုယ် အကျင့်ပါမှာ စိုးလို့ ပါ"

"အန်တီနယ်လီက နဒီကို ပန်းဝေနဲ့ ပဲ တွဲရမယ်လို့ ပြောထားတယ်၊ တော်ကြာ အန်တီ လာချောင်းလို့ မြင်သွားရင် ဆူနေလိမ့်မယ်"

အဒေါ်ကို ကြောက်ရွံ့တတ်သော အထက်တန်းကျောင်းသူလေးတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် ပန်းဝေလှိုင်းက သူငယ်ချင်း အလိုကျ လိုက်ပေးရ၏ ။

"ပန်းဝေလှိုင်းရေ၊ မနက်ဖြန် ကျောင်းကောင်စီ အစည်းအဝေးရှိလို့ လိုက်ဖိတ်ပေးပါဦး"

"ပန်းဝေလှိုင်း ဆရာမကြီးက သူ့အခန်းကို ခဏလာပါဦးတဲ့ "

"ပန်းဝေလှိုင်း ဆရာမ ဒေါ်မြမြဝင်းက ညနေကျရင် အသုဘ သတင်းမေးဖို့ လိုက်ခဲ့ဦးတဲ့ "

ကျောင်းကိစ္စနှင့် ပန်းဝေလှိုင်းအား အမျိုးမျိုး တာဝန်ပေးလာသောအခါ ထိုင်ခုံမှာ မထိုင်ရဘဲ ထလိုက်သွားတတ်၍ အစပထမတွင် နဒီ ဘာမျှ မပြောဘဲ နောက်ပိုင်း၌ ပန်းဝေလှိုင်း မရှိလျှင် သူမ ပျင်း လာပြီဟု ပြောကာ...

"ပန်းဝေသွားရင် နဒီကို ခေါ်ကွယ်၊ နဒီ ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ် အိမ်က ကားတစ်စီးကို လှမ်းမှာ လိုက်ရင် ရတာပဲ"

စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပါဝင်လာသောကြောင့် လိုအပ်သမျှကို ကားရော ငွေရော စိုက်ထုတ်နိုင် သော နဒီသည် ဒုတိယနှစ်ဝက် ကျောင်းကောင်စီ ရွေးပွဲတွင် ပါဝင်လာရသောကြောင့် အလွန်ပျော်ရွှင် လာပြီး ပန်းဝေလှိုင် နှင့် လက်တွဲမဖြုတ်စတမ်း တတွဲတွဲဖြစ်လာ၏။

"နဒီက ပန်းဝေကို သိပ်ခင်တာပဲနော်၊ ပန်းဝေပြောစကားကို သိပ် နားထောင်တာပဲ၊ နဒီမှာ ငွေကြေးပြည့်စုံပေမဲ့ ဘာမာနမှ မရှိတာ သိပ်ချီးကျူးဖို့ ကောင်းတာပဲနော်"

နဒီသည် ပန်းဝေလှိုင်တို့ ဆင်ခြေဖုံးကျောင်းလေး၏ အလှမယ်နတ် သမီးလေးတစ်ပါး ဖြစ်ပြီး စိတ်ထားဖြူစင်သူလေးအဖြစ်ဖြင့် ချစ်ခင် အားကိုးခြင်း ခံ လာလေသည် ။

သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ စိမ်းလဲ့နဒီဟူသော အလှနတ်သမီးလေးအား လက်မခံသူမှာ တစ်ဦး တည်းသာရှိသည် မို့ ပန်းဝေလှိုင် စိတ်မကောင်းဖြစ် ရသည် ။

"ပန်းဝေလှိုင် ဒီနားကြပ်ကို ပြန်ပေးပါလို့ ပြောနေတာ ခုထက်ထိ မပေးသေးဘူးလားကွ၊ ငါ ဒီလိုမျိုး ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ လက်မခံဘူး၊ သွား ယူသွားစမ်း"

"အို. . .ကိုကြီးရယ်၊ ကိုကြီးမလိုချင်ရင် လွှင့်ပစ်လို့ ရတာပဲလေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ အားနာစရာကြီး"

"တစ်ခါလက်ခံရင် နောက်ထပ် ခဏခဏပေးနေလိမ့်မယ် ညီမလေး၊ သူကပေးရင် ကိုယ်က လည်း တုံ့ပြန်ပေးနိုင်မှ အသွားအပြန် ညီမျှတာ ပေါ့၊ မပေးနိုင်ရင် တုပ်နှောင်မှုတွေနဲ့ အားနာနေလိမ့် မယ်၊ နောက်မယူနဲ့ နော် ညီမလေး"

အစ်ကိုကြီး မင်းသူရက တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေး စိတ်မချမ်းသာမှာ စိုး၍ ချော့ကာ ပြောလိုက်၏။

"ညီမလေးလည်း သူ့ဆီက ပစ္စည်းတွေ လက်မခံနဲ့ နော်၊ တော်ကြာ ညီမဘဝမှာ အလွမ်းမိုး ခံနေရဦးမယ်"

ပန်းဝေလှိုင်က မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ဘာမျှမပြောသာ တော့ပေ။ နဒီက သူမနှင့် ဆင်တူ အဝတ်အစားများ ၊ ကလစ်၊ ဖဲကြိုး၊ ခေါင်းစည်းများကို ဝယ်ပေးထားသည် မှာ မြောက်မြားစွာ ရှိနေလေပြီ။ ပန်းဝေလှိုင် ငြင်းဆန်လျက်ကပင် မကြာခဏ ဝယ်ပေးနေ၏။

"ကိုကြီး"

ပန်းဝေလှိုင်က အလန့်တကြား ခေါ်လိုက်သောအခါ ကိုကြီး မင်းသူရက ပန်းဝေအား ကြင်နာ သော မျက်ဝန်းနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ညီမလေး လက်ခံပြီးပြီ မဟုတ်လား"

နှုတ်မှ ဖွင့်ဟမပြောတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ဝန်ခံလိုက်၏။

"လက်ခံလေ၊ ဒါပေမဲ့ ညီမလေး သူ့ကိုတော့ ပြန်ပေးရလိမ့်မယ်"

"ရှင်"

သာမန်စက်ချုပ်နေသော မိခင်၏ ဝင်ငွေနှင့် ဖခင်၏ ရုံးအုပ်ကြီးဝင်ငွေကို မွန်းကျပ်စွာနှင့် ချွေတာရသည် မို့ ပန်းဝေလှိုင်တွင် ဘာမျှ ပေးစရာမရှိပေ။

"ညီမလေးမှာ ဘာမှ ပေးစရာမရှိတော့ လုပ်အားပေးပေးရမှာ ပဲ၊ သူ့ရဲ့ အဖော်လုပ်၊ သူချော့ ခိုင်းရင် လုပ်ပေးလေ၊ အဲဒါပဲပေါ့"

မောလျပင်ပန်းစွာဖြင့် နဒီရောက်လာသော နေ့လေးကို စဉ်းစားရင်း က တင်းကျပ်မှုများ နှင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်မိသည်။ ။

နဒီ၏ သံယောဇဉ်ကြိုးများ သည် သူမအား တုပ်နှောင်မိသည် သာမ က ကိုကိုကြီးမင်းသူရ ကပါ တုပ်နှောင်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိနေသည် မို့ ကြားထဲတွင် နေနေရသော ပန်းဝေလှိုင်မှာ အနေ ခက်လှသည်။ ။

ကိုကြီးမင်းသူရသည် သူ့ဘဝကို သူ့ဘာသာ ရပ်တည်ချင်သူမို့ ဆေး တက္ကသိုလ် စတုတ္ထနှစ် သင်တန်းတက်ရောက်သည် အထိ ဘယ်သူ့အကူ အညီမှ မယူခဲ့ဘဲ တည်ငြိမ်သောစိတ်နှင့် စာကိုသာ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ။

တစ်ဖက်တွင် လည်း ဂိုက်လုပ်ရင်းနှင့် ဝင်ငွေရှာခဲ့၏။

"ပန်းဝေ...ပန်းဝေ"

"အင်း"

ရုတ်တရက် သူမ အခန်းပြတင်းပေါက်တံခါးကို ပုတ်ကာ ခေါ်လိုက် သံကြောင့် တုန်လှုပ်သွား ပြီး နားစွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ပန်းဝေ"

"အယ်...နဒီ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ"

ကပျာကယာ ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဖွင့်ကာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြုံးစိစိလုပ်ကာ အိမ်ရှေ့ ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

"ချမ်းတယ်၊ အိမ်ရှေ့တံခါး မြန်မြန်ဖွင့်စမ်းပါ"

"ဟယ်...ညဆယ်နာရီကျော်ကြီး နဒီရယ်"

"စကားများ မနေပါနဲ့ ဖွင့်မှာ သာဖွင့်ပါ။ ပြီးမှ အမှုစစ်ကွာ"

နဒီအမိန့်ကို ဖယ်ရှားလေ့မရှိသော ပန်းဝေကို နှစ်ခါမပြောရပေ။
ပန်းဝေက ကဗျာကယာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ နဒီက ကမူးရှူး
ထိုး အိမ်ထဲဝင်ပြီး...

"ကိုကြီး အိပ်ပြီလား"

"စာကျက်နေတယ်"

"ကြိုးစားလိုက်တာနော်"

ပြောပြီး ပန်းဝေလှိုင် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော နဒီကြောင့် ပန်း
ဝေ ရင်မောသွား၏။

တံခါးပိတ်ပြီး နဒီနောက်လိုက်ဝင်လာသောအခါ နဒီက
ခုတင်ပေါ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆန့်ကာ အလွန်မောပန်းသောဟန်ဖြင့် အိပ်
လျက် ရှိနေသည် ။

"မင်း ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ နဒီ"

"."

"ကျုပ်မေးနေတာ မကြားဘူးလား စိမ်းလဲ့နဒီ၊ နာရီကိုလည်း ကြည့်
ပါဦး၊ ရှင့်ဒေါ်လေး ဖုန်းဆက်နေတာ၊ ကျုပ်မှာ သူများ အိမ်ကို ငွေနှစ်ဆ
ယ်ပေးပြီး သွားညာနေရတာ ကောင်းရဲ့ လား"

"ကျွတ် အသက် ၂၀ တောင် မပြည့်သေးဘူး၊ ဘာလို့ အပျိုကြီးဆန်ချ
င်ရတာလဲ၊ ကျုပ် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ အလတ်ကြီး ရှိသေးတယ်၊ ရှင့်အိမ်ကို
ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ ရောက် လာပြီပဲ၊ ကဲ. . .အိပ်ပြီ"

"ရှင် ဘယ်သွားလဲ၊ ကျုပ်ကို တစ်ခွန်းပဲပြော"

"နားငြီးလိုက်တာကွာ၊ မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ကျုပ် အရမ်းအိပ်ချင်နေလို့ ပါ၊ ရှင်တို့ အိမ်က ခြင်သိပ်ကိုက်တယ်၊ ခြင်ထောင်ချပေး။"

ပြောရင်း နှုတ်လေးလာကာ အိပ်ပျော်သွားလေပြီ။ တစ်ယောက်အိပ်ခုတ်ကျဉ်းတွင် အိပ်နေသော စိမ်းလွန်ဒီကြောင့် ပန်းဝေလှိုင် ခြင်ထောင်တစ်လုံး အပိုယူကာ ကြမ်းပြင်တွင် ခင်းအိပ်ရပေဦး မယ်။

"နဒီ ဒီလိုပဲ ညဘက်ပြန်လာတာ ဒါပါနဲ့ ဆို သုံးခါရှိနေပြီ"

ဆယ်တန်းဖြေပြီးသော နွေကျောင်းပိတ်ရက်များ ၌ မိခင်အလုပ်ကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးရင်း စက်ချုပ်သင်၊ လက်ချုပ်လိုက်နှင့် အိမ်နှင့်ဆိုင်သာ အကူးအသန်းလုပ်နေသော ပန်းဝေလှိုင်သည် ခေတ်ရေစီးကြောင်းမှာ ပြတ်တောက်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ရေမျောကမ်းတင် ပန်းပွင့်လေးအဖြစ် မထင်မရှား ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရုန်းကန်နေရဆဲ။

အထူးသဖြင့် ဆရာဝန်ဖြစ်ခါနီးလေ ကျောင်းစရိတ်စာအုပ်ဖိုးငွေမှာ မြင့်မြင့်တက်လာသော ကြောင့် ပန်းဝေလှိုင်သည် ကျောင်းမဖွင့်သေးသော နွေရက်ရှည်ကာလအတွင်း ကြိုးစား၍ ရုန်းကန် ပေးနေရ၏။

"ဟင်း"

သူမဘဝနှင့် နဒီ၏ ဘဝကို ယှဉ်မိလျှင် သက်ပြင်းချစရာများ သာ ရှိနေသည် မို့ ယှဉ်မကြည့်ဘဲ နှင့် သက်ပြင်းချရုံသာ ချပြီး ကြိုးစား၍ အိပ်ရန် မီးမှိတ်မည်အပြု...

"ပန်းဝေ ညီမလေး"

"ရှင်"

နဒီ နီးသွားမှာ စိုး၍ အသံအုပ်အုပ်ကလေးထူးကာ ကပျာကယာ ထဖွင့်ပေးလိုက်၏။

"ဟိုကောင်မလေး ရောက်နေပြန်ပြီလား"

ကြမ်းပြင်တွင် ခြင်ထောင်ထောင်ထားသည် ကို ကြည့်ကာ မျက်မှောင်တွန့်၍ မေးလိုက်၏။

"ဒီအချိန်မှ ပြန်လာတာ ဘာသွားလုပ်နေတာလဲ"

သူမ မသိသောကြောင့် ဘာမျှ ပြန်မဖြေဘဲ ဟိုလိုလို သည် လိုလိုနှင့် စကားဖျောက်ပစ်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

"မဟုတ်မှ လွဲရော နိုက်ကလပ်တွေ သွားနေလား"

"နိုက်ကလပ်"

ကြားဖူးနားဝရှိသော်လည်း သူမနှင့် အလှမ်းကွာဝေးလွန်းသော နေရာမှ ဘာမှန်းမသိ ဇေဇေဝါနှင့်...

"မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကြီးရာ၊ နဒီရောက်တာ စောပါတယ်"

"မင်းသူငယ်ချင်းကို ကာကွယ်နေလိုက်တာကွာ၊ ကိုကြီး ဘာမှ မပြောသေးပါဘူး၊ ဒီအိမ်ကို လာတာ ညဆယ်နာရီကျော်မှ လာတာပဲ၊ တခြားနေ့ဆိုရင် ညလုံးပေါက်နေနိုင်တာပေါ့၊ ခု ကြည့်လေ ကျောင်းပိတ်တာ တစ်လကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီအိမ်မှာ လာအိပ်တာ သုံးခါရှိပြီ"

"ကိုကြီးက ရေထားလို့ လား"

သူမ၏ အစ်ကို မင်းသူရသည် စကားမပြောဘဲ နေလျှင် တစ်နေ့လုံး နေချင်နေမည်။

ပြောလျှင်တော့ အစဖြတ်၍ မရဘဲ တစ်တစ်ခွခွ ပြောတတ်သောကြောင့် နဒီ လန့်နိုးပြီး ကြားသွားမှာ စိုး၍ မင်းသူရလက်ကိုဆွဲကာ...

"ကိုကြီး...ကိုကြီး နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့၊ ခု ပန်းဝေ ဗိုက်ဆာတယ်၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ် စားကြရအောင်လား"

မီးဖိုထဲသို့ ဆွဲခေါ် လာပြီး ကိုကြီးပြောသော စကားများကို ခေါက်ဆွဲပြုတ်ထုပ်များ ဖြေရင်း က နားထောင်နေ၏။

"တစ်အိမ်တည်းနေပြီး ကိုယ့်ညီမအခန်းကို လူဝင်တာ၊ လူပိုလာအိပ်တာကိုမှ မသိရင် ဒီအစ်ကို ဘာအသုံးကျတော့မလဲကွာ"

"သူ့အဒေါ်မှ သိရဲ့ လား မသိဘူး၊ ဒီတစ်ခါလာရင် ပြောပြမှ ပဲ"

"မ...မပြောပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်၊ နဒီ သနားပါတယ်"

"ဘာကို သနားရမှာ လဲ၊ ဒီအရွယ်က မထိန်းပေးနိုင်ရင် လမ်းဘေးရောက်သွားပြီ"

"ကိုကြီး ထိန်းပေးလေ"

"ဘာရယ်...ငါက အုပ်ထိန်းသူလား၊ နေ့ကလေးထိန်းလား"

မင်းသူရက ရှူးရှူးရှဲရှဲ မေးလိုက်သောအခါ ပန်းဝေလှိုင်းက လျှာလေးထုတ်ကာ...

"ကိုကြီးသာ ထိန်းပေးရင် နဒီက သိပ်ပျော်မှာ ပဲ၊ အခု ကိုကြီးမထိန်းပေးလို့ ဖြစ်နေလိုက်တာလေ၊ ပရမ်းပတာပဲ"

ရုတ်တရက် မင်းသူရ ငိုငိုသွားသည် ။ သည် ကောင်မလေး သူ့ကို သဘောကျနေတာလည်း သူသိသည် ။

မိန်းမ မဝီသစ္စာဖြင့် မိန်းမနောက်ပိုးလုပ်နေတာကိုလည်း သူသိသည် ။

သို့ရာတွင် ညီမ၏ သူငယ်ချင်း၊ ငွေကြေးပြည့်စုံချမ်းသာသော သူ

အား ချစ်သူအဖြစ်ဖြင့် ယောင်၍ ပင် တွေးမကြည့်ခဲ့ပေ။

"မဆိုင်တာတွေ မပြောနဲ့ " မျက်နှာကို ချက်ချင်းတည်ကာ ညီမအား လေသံမာနှင့် အော်လိုက် မိ၏။

နဒီနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အစ်ကိုနှင့် အတိုက်အခံဖြစ်ရစမြဲမို့ ပန်း ဝေလှိုင် ဝမ်းနည်းမနေ တော့ပေ။

"မိဘညီအစ်ကို မောင်နှမမရှိတော့ ဒီအိမ်ကိုပဲ လာပြီး တွယ်တာရရှာတာ ကိုကြီးရယ်၊ သိပ်ပြီးတော့ မာမာတင်းတင်း မဆက် ဆံပါနဲ့ ။ ကိုကြီးမကြိုက်ရင်နေပါ၊ လိုက်လျောညီထွေစွာတော့ ဆက်ဆံ ပေးပါ နဒီ သနားပါတယ်"

ပန်းဝေလှိုင်က တောင်းတောင်းပန်ပန်လေး ပြောလိုက်သောအခါ မ င်းသူရက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ကာ ခါယမ်းလိုက်၏။

"မျှော်လင့်ချက်တွေ မထားစေချင်ဘူး"

သက်ပြင်းလေးခိုးချလျက်...

"ကိုကြီးမှာ ချစ်သူရှိလို့ လား"

"ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ချစ်သူထားတဲ့ လူတွေဟာ အချိန်တွေပိုနေတဲ့ သူ တွေမို့ပါကွာ၊ ကိုကြီးတို့ အခြေအနေက ချစ်သူမပြောနဲ့ ဆီးပြားကိုတော င် မြို့မစားနိုင်ဘူး၊ ကဲ. .. စားကွာ၊ ခေါက်ဆွဲတွေ အေးကုန်မယ်၊ မွေးလို က်တာ"

တမင်စကားလမ်းကြောင်းလွဲပေးလိုက်သော်လည်း ပန်းဝေလှိုင်က ခေါက်ဆွဲကို တူနှင့် မွှေနေ ရင်းက မကျေမနပ်နှင့်...

"ဒါနဲ့ များ ကိုကြီးရယ်၊ နဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးကိုများ "

ခေါက်ဆွဲမစားနိုင်သေးဘဲ သူငယ်ချင်းအရေးကိုသာ အဓိကထား ပြောနေသူ ညီမငယ် ကြောင့် သူကိုယ်တိုင် မစားသေးဘဲ ရပ်တန့်လျက်.

. .

"ဪ. . . ညီမရယ်၊ အမြင့်ကို လှမ်းလို့ မမှီရင် တုံးတွေခုရတာများ လို့ တုံးပြုတ်ကျနိုင် တယ်၊ ပြီးတော့ ငွေရှိတော့ ဘာကိုမှ အလေးမထား တတ်ဘဲ ငွေနဲ့ အရာရာကို ဝယ်လို့ ရတယ်လို့ ထင်နေလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို မျက်နှာသာမပေးရဲပါဘူး ညီမလေးရယ်"

ပန်းဝေလှိုင် ဆက်မပြောချင်တော့ပေ။ ကိုကြီးမင်းသူရ ပြောသလိုပင် ငွေနှင့် အရာရာကို ပေးဝယ်လျှင် ရသည် ဟု ထင်နေသော စိမ်းလဲ့နီနီ၏ အကျင့်ကို သူမ အသိပင် ဖြစ်၏။

"ဪ. . . နီနီရယ်၊ ငွေနဲ့ ပေးဝယ်လို့ မရတာတွေ အများကြီးရှိတာ ကို ရှင် တဖြည်းဖြည်း သိလာမှာ ပဲပေါ့၊ ဥပမာ ကျုပ်တို့လို ပျော်စရာ မောင်နှမနှစ်ယောက်နဲ့ ဝမ်းကွဲတူတွေ တူမတွေဆိုတာ ရှင်ပိုင်ဆိုင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ဒီဘဝမှာ ရှင်ဟာ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းနည်းတဲ့ တကယ့်ဥတစ်လုံး မှ ဥတစ်လုံးပါပဲလေ"

အခန်း(၂)

"ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက်မို့ အဖော်ရှိရာကို တကောက်ကောက် လိုက်နေတာပါ ပန်းဝေ လေးရယ်၊ မနက် တစ်နာရီတည်း အချိန်ပေးပါ ကွယ်၊ အချိန်မကုန်စေရပါဘူး"

စိမ်းလဲ့နဒီ၏ အဒေါ်က တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် သူမအား ကိုယ် ကာယလေ့ကျင့်ခန်း သင်တန်းသို့ လိုက်တက်ပေးရန် တောင်းပန်နေ၏။

"ပန်းဝေလည်း တစ်နေ့လုံး အညောင်းထိုင်နေရတာမို့ ကျန်းမာရေး နဲ့ ညီတယ်လေ"

အန်တီဝင်းစကားကို လှည့်ပတ်၍ သူမလိုရာသို့ ဆွဲယူနေသည် မို့ ပန်းဝေလှိုင်းက အားနာစွာ ဖြင့် မိခင် ဒေါ်ခင်ခင်လှိုင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက် သည် ။

"သမီးက မနက်ဆိုရင် သိပ်အလုပ်များ တာ၊ အိမ်မှာ ဆွမ်းခံကိုယ် တော် ငါးပါးအတွက် အချိန်မီ ချက်ပြုတ်နေရတာ၊ ပြီးတော့ အဝတ်လျှော် အိမ်သန့်ရှင်းနဲ့ အညောင်းပြေနေတာပဲ ညီမရယ်၊ သမီးခန္ဓာကိုယ်ကိုသာ ကြည့်တော့၊ ကြမ်းတိုက်တာ အဆီမရှိဘဲ ဗိုက်မပူဘူး လေ၊ အဝတ်ချုပ်တာ နေ့လယ်ဘက် ဝိုင်းကူတာလည်း ရှိပါတယ်လေ"

ဒေါ်ခင်လှိုင်းသည် သားကြီး မင်းသူရကဲ့သို့ စိမ်းလဲ့နဒီ၏ လောင်းရိပ် အောက်တွင် သမီးလေး ရုန်းမထွက်နိုင်ဘဲ အားနာမှုများ စွာဖြင့် မာနမ

ရှိဘဲ ဦးကျိုးပြီး အောက်ကျခံ ဆက်ဆံရမည်ကို စိုးရိမ် ပူပန်နေမိသည်။ ။

ထို့ကြောင့် လူကြီးပီပီ ဖာဖာထေးထေးလေး ပြောလိုက်၏။

"မမလှိုင်ရယ်၊ ဝင်းကလေး သမီးလေး ပန်းဝေနဲ့ ပဲ ဝင်းတူမလေးကို စိတ်ချတာ၊ သူ့မိဘတွေ မျက်ကွယ်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ သိပ်စိုးရိမ်တာပဲ၊ ပြီးတော့ နဒီက ဒီအိမ်ကို မိသားစုလို တွယ်တာ ပြီးသံယောဇဉ်ဖြစ်နေရှာတာ၊ ဝင်းတူမလေးကို ကိုယ့်သမီးလို သဘောထားပြီး ဆုံးမပေးပါ မမလှိုင် ရယ်၊ ဝင်း တောင်းပန်ပါတယ်"

ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိန်းတစ်ဦးက ခွဲနွဲ့ပြီး အောက်ကျခံနေသောကြောင့် ဒေါ်ခင်ခင်လှိုင် မှာ ကြာရှည်စွာ ဆက်၍ တင်းမထားနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတော့သည်။ ။

ထိုကဲ့သို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သောအခါတွင် ပန်းဝေလှိုင်၏ ဘဝမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ သွားလိမ့်မည်ဟု ဘယ်သူကမှ ကြိုတင်၍ မထင်မှတ်ထားခဲ့ပေ။

မနက် ငါးနာရီ အိပ်ရာမှ ထပြီး တစ်အိမ်သားလုံးနှင့် ဆွမ်းအတွက် ချက်ပြုတ်ကာ ဖခင်နှင့် အစ်ကိုကြီးအတွက် ထမင်းချိုင့်ပြင်ပေးထားပြီး အဝတ်ကို ရေစိမ်ခဲ့၏။ ခုနစ်နာရီအချိန်တွင် စိမ်းလဲ့ နဒီ လာခေါ်သော ကားနှင့် ကိုယ်ကာယအလှသင်တန်းသို့ သွားကာ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ခဲ့သည်။ ။

ပန်းဝေလှိုင်က အလုပ်တစ်ခုကို စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်တတ်သော်လည်း စိမ်းလဲ့နဒီကမူ ဘာကိုမှ စွဲစွဲ လမ်းလမ်းမရှိပေ။

ယခုလည်း တစ်ပတ်နှစ်ပတ်ကြာသောအခါ ငြီးငွေ့ လာပြီး...

"တစ်ပတ်ကို လေးရက်ပဲ တက်တော့မယ် ပန်းဝေရာ၊ ကျုပ်တော့ မ

ခံနိုင်တော့ဘူး၊ ပင်ပန်း လာပြီ"

"လုပ်ပြီ နဒီကတော့၊ မကစားဘဲနေရင် ခန္ဓာကိုယ်က ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် အစမလုပ်ပါနဲ့ လို့ ပြောတာပေါ့"

"မဟုတ်ဘူး ၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်က ရေမကူးတတ်သေးဘူးလေ၊ ရေကူးသင်တန်းတက်ရ အောင်၊ ရှင့်အမေကို ဘာမှ မပြောနဲ့ ခါတိုင်းအချိန်ပဲ ထွက်ပြီး ရေကူးသင်တန်းတက်တာပေါ့"

"ဟာ...ဖြစ်ပါ့မလား၊ မေမေက သူ့ကိုညာတာ မကြိုက်ဘူးနော်"

"ပန်းဝေကလေ၊ ကြောက်စရာမရှိတာ ကြိဖန်ကြောက်နေပါပြီ၊ တို့ဆရာမက မနက်တိုင်း ရေကူးတာ၊ တို့ က သူနဲ့ လိုက်သွားရုံပဲလေ၊ အေရိုးဗစ်ကို တစ်ရက်ခြားပြီး ရေကူးသင်ကြတာပေါ့"

"ဖြစ်ပါ့မလား၊ ရေကူးဝတ်စုံကို မဝတ်ရဲဘူး နဒီရယ်"

"ကျွတ်...မိန်းကလေးချည်းပဲလို့ ပြောတာပဲ၊ လုပ်ပါပန်းဝေရယ်၊ နဒီတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ နေရတာ ပျင်းလွန်းလို့ ပါ နော်...နော်"

ပန်းဝေလှိုင်ကို နှစ်ခါမချော့လိုက်ရပေ။ အားနာတတ်သောကြောင့် စိမ်းလဲ့နဒီပြောသလိုပင် ရေကူးသင်တန်းတစ်နေ့တက်ပြီး ကိုယ်ကာယ အလှသင်တန်းကို တစ်နေ့တက်ရ၏။

စိမ်းလဲ့နဒီကပင် အားလုံးအကုန်အကျခံသွား၏။ ပန်းဝေလှိုင်တို့ တွင် အပိုအလုပ်အတွက် ကုန်ကျခံစရာ ငွေပိုငွေလျှံ မရှိခဲ့ပေ။

ထို့အပြင် အချိန်ပိုလည်း မရှိခဲ့။ အားလပ်ချိန်များ ၌ မိခင်၏ အင်္ကျီများကို ဝိုင်းကူချုပ်ပေးခြင်း ဖြင့် သူ့အချိန်နှင့်သူ၊ သူ့အလုပ်နှင့်သူ အားလုံး အံဝင်ခွင်ကျလျက် ရှိနေသည် ။

စိမ်းလဲ့နဒီက ငွေရှိသလို အချိန်ပိုလည်း အများ အပြားရှိလွန်းနေသောကြောင့် အမျိုးမျိုး စဉ်းစားပြီး လုပ်ချင်တာကို ထလုပ်၍ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။ ။

သို့ရာတွင် သူမလုပ်ချင်သည့် အလုပ်က များ လွန်းလှသောကြောင့် ပန်းဝေလှိုင် မလိုက်နိုင် တော့ပေ။

"ဒါဖြင့်ရင်လည်း လုပ်လိုက်ပေါ့ နဒီရယ်၊ မနက်ပိုင်း တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်တော့ နဒီ အတွက် အချိန်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ အချိန်တွေက ကိုကြီးအတွက်၊ အမေအတွက်ပဲ ပေးပါရစေ"

"ကိုကြီးအတွက်၊ ကိုကြီးက ကျောင်းသွားနေတာပဲလေ၊ ရှင်က ဘာလုပ်ပေးရလို့လဲ"

‘မရှိ’ဆိုတာကို မုန့်ထင်နေတဲ့ တိဿမင်းသားလေးတစ်ပါးလို လိုတာရအောင် ဆုတောင်း ကောင်းသူလေးမို့ ပန်းဝေလှိုင်၏ စကားကို နားမလည်စွာ မေးလိုက်သည်။ ။

"ဪ... နဒီရယ် ကိုကြီးစာအုပ်ဖိုးအတွက် အင်္ကျီအပ်ထည်တွေက နေ များများ ဝင်ငွေရှာ ရမှာ ပေါ့နော်"

ထိုအခါမှ သူမက နားလည်သွားဟန်ဖြင့် ခေတ္တခန့် တွေဝေသွားပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကို လှပစွာ ရှုံ့မဲ့ပစ်လိုက်၏။

"ရှင့်အစ်ကိုကြီး မာနခဲကို ကျုပ်က စာအုပ်တို့ ၊ ဆရာဝန်သုံးပစ္စည်းတွေ စေတနာနဲ့ ဝယ်ပေး တာကို လက်မှ မခံတာ၊ အဲဒီတော့ ရှင် ပင်ပန်းတာပေါ့"

"အင်း... ကိုကြီးက ချွေးထွက်ပြီးရတဲ့ ဝင်ငွေကိုမှ လိုချင်နေတာလေ ၊ အံ့မယ်... ကိုကြီးက အလုပ်ပိုင်းလုပ်ပေးတယ်လေ၊ သိမ်ကြီးဈေးမှာ

လိုတဲ့ ကြယ်သီးတို့ အပ်ချည်တို့ ဖဲကြိုးတို့ ဝယ်ပေး တယ်၊ ပြီးတော့ ချုပ် ထည်တွေကို ပို့ပေးတယ်လေ"

"ဟယ်...လုပ်ပေးတယ် ဟုတ်လား၊ ကြယ်သီးတို့ ဖဲကြိုးတို့ ဝယ်ပေး တော့ ဝိုင်းမရယ်ကြ ဘူးလား၊ ရှက်စရာကြီး"

နဒီက ရယ်သွမ်း၍ ပြောလိုက်သောအခါ ပန်းဝေလှိုင်က မျက်လုံး လေး ဝေ့ကြည့်ကာ ပြုံးလျက်...

"ကိုကြီးကပြောတယ်၊ သူများ ဆီက ထောက်ပံ့ပေးကမ်းတဲ့ ပစ္စည်း ကို ယူရတာပဲ ရှက်တယ် တဲ့ ၊ ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ လုပ်စားရတယ်ဆိုရင် စ က္ကူပုလင်းကုလားအလုပ်လုပ်တာတို့ ကူလီထမ်းတာ တို့ ကိုတောင် မရှ က်ဘူးလို့ ပြောသေးတာပဲ"

"သိပ်ကြီးကျယ်တယ်၊ ဆင်ကြီးရဲ့ ကိုယ်တောင် ဝင်အောင်းနေလို့ ရ တယ်"

"ဘယ်ထဲကိုလဲ"

"ပါးစပ်ထဲကိုပါ ခစ်ခစ်...ခစ်"

နဒီက ရွှင်မြူးစွာ ရယ်မောနောက်ပြောင်လိုက်၏။
ကိုကြီးအကြောင်းပြောလျှင် နဒီ၏ မျက်လုံးလေးမှာ ရွန်းလဲ့ လာပြီး ပြုံး ချိုပျော်ရွှင်၍ နေနေသည် ကို ပန်းဝေလှိုင်က ကြည့်ပြီး သက်ပြင်း ချမိလို က်သည် ။

အစ်ကို၏ စိတ်ဓာတ်ကို သိပြီးဖြစ်နေသောကြောင့် သူငယ်ချင်း စိမ်း လဲ့နဒီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

"လက်ညှိုးညွှန်လိုက်ရင် ကိုယ့်ဆီ အဆင်သင့် ရောက်လာနိုင်တဲ့ ကြေးရတတ်လူတန်းစား တွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်က အုတ်တံတိုင်းပေါ်က ကျူ

ပင်လိုပဲ ယိမ်းယိုင်လွယ်တယ်၊ အောက်ခြေမခိုင်ဘူး၊ ဒီလိုလူမျိုးကို ချစ်သူအဖြစ် အပျော်တွဲဖို့ တောင် မရည်ရွယ်ပါဘူးကွာ၊ သူတို့လို လူမလိုင်က အလွှာ တူချင်းပဲ ပေါင်းဖော်ကြတာ ကောင်းပါတယ်"

ပန်းဝေလှိုင်က သူမအစ်ကိုအား စိမ်းလဲ့နဒီနှင့် စလျှင် အစ်ကိုကြီးက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ ငြင်းဆန်လျက် နဒီအိမ်သို့လာလျှင် ရှောင်ထွက်သွားတတ်၏။

နဒီပေးသမျှ ပစ္စည်းများကို လက်မခံဘဲ ပြန်၍ ပေးတတ်ပြီး နဒီက စိတ်ဆိုး၍ လွင့်ပစ်လိုက် လျှင်လည်း လက်မခံပေ။ ကြားထဲက ပန်းဝေလှိုင်ကသာ ကောက်ယူပြီး သိမ်းထားရသည် ။ ထိုပစ္စည်း ကို မင်းသူရက လုံးဝမထိပေ။ သူ့ဘာသာသူ လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းကို တစ်ပတ်ရစ်ဖြစ်ဖြစ် ဝယ်သုံး လိုက်၏။

ထိုမျှအထိ မာနကြီးသော သူမ၏ အစ်ကိုအတွက် နဒီကို အားနာကာ ကိုယ်တိုင် အလုပ်လုပ် ပြီးရသော ဝင်ငွေကို မဝတ်မစားသော်လည်း နဒီပေးသမျှ ကျွေးသမျှကိုတော့ အားနာစွာ လက်ခံကာ နဒီအလိုကို လိုက်လျောခဲ့သည် ။ နဒီ ဝယ်ပေးသော အဝတ်များကိုသာ သေသပ်စွာ ဝတ်၍ ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်စွာ နေပြီး...

ယခုလည်း ကိုယ်ကာယ အလှသင်တန်းနှင့် ရေကူးသင်တန်းကြေး သာမက ရေကူးဝတ်စုံကို ပင် နဒီက အားလုံးစီစဉ်ကာ အကုန်အကျခံခဲ့၏။

ထိုရေကူးသင်တန်းတက်ခြင်းဖြင့် ပန်းဝေလှိုင်၏ ဘဝ ပြောင်းလဲလာသလို စိမ်းလဲ့နဒီ၏ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေလည်း ပြောင်းလဲသွားလေသည် ။

မင်းသူရပြောသကဲ့သို့ အုတ်တံတိုင်းပေါ် ပေါက်သော ကျူပင်သည်

ခြေမခိုင်စွာဖြင့် လေယူရာ တိမ်းယိမ်းနွဲ့၍ နေလေပြီ။

"ပန်းဝေ ရှင် ကကနဲ့ ပြန်တော့၊ ကျုပ် လွင်နဲ့ ဈေးလိုက်သွားဦးမယ်"

ရေကူးသင်တန်းတွင် တွေ့၍ ခင်မင်လျက်ရှိသော လွင်ဟူသည့် သူ
ဌေးသမီးတစ်ဦးနှင့် တွဲမိ ကာ ပန်းဝေလှိုင်က အလိုလို ဘေးရောက်သွား
၏။

တွေ့စကတော့ လွင်သည် ပန်းဝေလှိုင်ကိုပါ ခင်ခင်မင်မင် ရှိသော်လည်း
နောက်ပိုင်း၌ ပန်းဝေ လှိုင်ကို အလကား တွယ်ကပ်နေသည့် အရည်
အချင်းမဲ့ ခပ်ညှည့်မိန်းကလေးဟု ထင်မှတ်ပြီး ဘေးဖယ်ထားချင်ခဲ့သည်
။

"ရပါတယ်၊ ရှင့်အန်တီဖုန်းဆက်ရင် ကျုပ် ဘာညာပေးရမလဲ"

"မညာပေးနဲ့ တော့လေ၊ လွင်က အန်တီဝင်းနဲ့ ဖုန်းထဲမှာ
လေပေးဖြောင့်နေပြီ၊ ကျုပ် ရှင့်ကို ကကပေါ်တင်ပေးလိုက်ရမလား"

"ဟင့်အင်း ရတယ်၊ သွားပြီနော်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာ၏။

ခါတိုင်း ပန်းဝေကားနှင့် ပြန်နေကျမို့ ရေကူးပြီး ကားပေါ်မှာ
ခေါင်းဖုံးကာ မိခင်မရိပ်မိစေ ရန် ပြုပြင်နိုင်သေးသည် ။

ခုတော့ ရုပ်အင်္ကျီပွပွနှင့် ဖိုသီဖတ်သီ ဘတ်စ်ကားတိုးစီးပြီး လမ်းထိ
ပ်မှတ်တိုင်မှ အိမ်ဆီသို့ လမ်းလျှောက်လာရသဖြင့် အနည်းငယ်ကြောင်

တက်တက် ဖြစ်နေ၏။

"ဟဲ့ . . . ပန်းဝေလှိုင် ကြည့်စမ်း၊ ငါဖြင့် မနည်းကြည့်ရတာ အသား
တွေမည်းလို့၊ မျက်နှာ မှာ လည်း သနပ်ခါးမရှိနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ"

လမ်းထဲမှ ရင်းနှီးသူများက နှုတ်ဆက်ကြသောအခါ ကြောင်အမ်းအ
မ်းဖြစ်ကာ မလုံမလဲနှင့် . . .

"ရေကူး. . . အဲလေ. . . အေရီးဗစ်တက်နေတာပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ချွေးတွေရွဲ
နေလို့ အိမ်ရောက်မှ ရေချိုးရမှာ "

"အမလေးအေ၊ ညည်းက ကိုယ်လုံးလှပြီးသားပဲ၊ ဘာများ သင်တန်း
တက်စရာလိုလဲ"

"ကျွန်မအညောင်းထိုင်တော့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုလေး ရအောင်လို့
ပါ"

"အေးလေ၊ ဟုတ်တာပဲ ညည်းအမေကိုလည်း ခေါ်သွားဦးပေါ့၊ သူလ
ည်း အညောင်းမိတာ ပါပဲ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်ရေ၊ ခေါ်သွားရမယ်၊ မေမေက မလိုက်လို့ ခက်
နေတာ၊ ဈေးကို လမ်းပဲ လျှောက်မယ်တဲ့ "

"အေး၊ ဒါလည်း အညောင်းပြောတာပဲ ဟဲ့. . . ဟဲ့
ဆရာဝန်လောင်းကြီး သွားပြီလား"

"ဟင်. . . ကိုကြီး"

စကားတပြောပြောနှင့်မို့ အစ်ကိုကို အနားရောက်မှ တွေ့လိုက်သည်

။

မင်းသူရက ‘ဟုတ်ကဲ့’ဟု ပြီးနှုတ်ဆက်ရင်း ညီမဖြစ်သူကို မျက်မှော

င်ကုတ်၍ လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီး ဘာမှ မပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွားလေပြီ။

အစ်ကို၏ အမူအရာကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲထိတ်သွား၏။ အစ်ကိုကြီး သည် သူ သဘောမတွေ့ လျှင် မျက်မှောင်ကုတ်ကာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့် တတ်၏။

"ဪ... မခင်လှိုင်တို့ များ သားသမီး အကျိုးပေးကောင်းလိုက်တာ နော်"

မည်ကဲ့သို့ အိမ်ရောက်လာသည် မသိတော့ပေ။ ပန်းဝေလှိုင်သည် မိ ခင်ကို မြင်တော့မှ သတိဝင် လာ၏။

"ဟဲ့... နဒီလေးရော သမီး"

"ဟို... သူ... သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ဈေးသွားတယ်၊ သမီး..."

"ဪ... အေး... အေး... သူက သွားချင်နေတာပဲ၊ ကောင်းပါတယ် လေ၊ သူ့မှာ သမီး အပြင် အခြားအပေါင်းအသင်းတွေ ရှိသေးတာ ကော င်းတာပေါ့"

"ဒီအပေါင်းအသင်းက သူနဲ့ ဘဝတူ သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်တဲ့ အပေါင်းအ သင်းဆိုတော့ ပိုကောင်း တာပေါ့ မေမေရယ်"

စိတ်ထဲမှာ တော့ မတင်မကျနှင့် ဝမ်းနည်းသလိုလို ခံစားလိုက်ရသ ည် ။

သမီး၏ အခြေအနေကို ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှန်း သိလို က်သဖြင့် သက်ပြင်းလေး သဲ့သဲ့လေးချရင်း...

"သူတို့ ခြေလှမ်းကို ကိုယ်လိုက်မိလို့ မရပါဘူး သမီးရယ်၊ မလိုက်နိုင် ရင် မောရုံပဲရှိမှာ ပေါ့၊ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ကိုယ်က သာ

ပေါင်း ညာစားသမားတွေမှ မဟုတ်တာ၊ သစ်မရ ခင် ဝါးပေါင်းကွပ်တာ
ပဲပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ သမီး နားလည်ပါတယ် မေမေ"

"ကဲ... ရေချိုးလိုက်ဦး၊ သမီးအသားတွေ မည်းလာလိုက်တာ၊ သနပ်
ခါးထူထူလေး လိမ်းထားသမီး"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကျန်းမာရေးတော့ ညီတာပေါ့ သမီးရယ်၊ သူလာမခေါ်လည်း ကိုယ့်
ဘာသာကိုယ် သွားလုပ် ပေါ့၊ ဝေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ မနက်စောစော လ
မ်းလျှောက်သွားလို့ ရပါတယ်။ အပြန်မှ ဆိုက်ကားစီး ပြန်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

ပန်းဝေလှိုင်သည် မိခင်အား စကားပြန်ပြောရင်း ရေချိုးရန် ပြင်ဆင်
လိုက်သည် ။

လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သည့် နေရာက နီးသော်လည်း ရေကူးကန်က
တော်တော်လေး အလှမ်းဝေး နေသောကြောင့် နဒီလာမခေါ်လျှင် ရေ
ကူးကန်သို့ မသွားတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချ လိုက်လေ သည် ။

သို့ရာတွင် စိမ်းလဲ့နဒီကမူ သူမအား ပစ်ပယ်၍ မထားခဲ့သေးပေ။ ပုံ
မှန်လာခေါ်မြဲခေါ်နေ သဖြင့် နေ့စဉ်လိုက်ပါသွား၏။

သူမအဖို့ စိမ်းလဲ့နဒီဟူသော သူဌေးသမီးနားတွင် ကပ်နေရသော အ
ခြွေအရံတစ်ယောက်လို အများက ထင်မြင်နေသောကြောင့် သူမအား
ခေါ်ချင်ပြောချင်သူ နည်းပါးပြီး အပေါင်းအသင်းနည်း သောကြောင့်
လေ့ကျင့်ခန်းကိုသာ မှန်မှန်လုပ်ပြီး ရေကူးခြင်းကိုပင် စိတ်ဝင်စားစွာဖြ
င့် တတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့ကျင့်နေမိသည် ။

"ပန်းဝေ ရေကူးကန် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲနဲ့ ပြိုင်ပွဲလုပ်မယ်ဆိုရင် တို့ နှစ်ယောက် ရေကူးဝတ်စုံ အသစ် ဝယ်ရအောင်လေ"

ငွေကြေးတတ်နိုင်သော စိမ်းလဲ့နဒီအဖို့ အလှအပကိုသာ အာရုံစိုက်နေပြီး ရေကူးကန်၌ နှစ်သစ်ကူးပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲ ပြုလုပ်ခြင်းကို အလှဆုံး ဝင်နွဲ့ရန် စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိနေ၏။

"နဒီဝယ်ချင်ဝယ်လေ၊ ပန်းဝေတော့ ရှိတာပဲ ဝတ်မယ်၊ အကောင်းကြီးရှိသေးတာပဲ၊ ဝတ်တာ လည်း ကြာမှ မကြာသေးတာ နှစ်လပဲ ရှိသေးတာ မဟုတ်လား"

"သူ မဝယ်ချင်နေပါ၊ ရှင်ပဲဝယ်ပေးရမှာ မဟုတ်လား၊ ကဲ ကိုယ်တို့တွေ သွားဝယ်ရအောင် အနက်ရောင်မှာ ထားတယ်၊ ရှင့်အသားနဲ့ ဆိုရင် သိပ်လိုက်မှာ ပဲ"

"အင်း. . .ဝယ်မယ်လေ၊ ရှင့်ကားပါရင် ရှင့်ကားနဲ့ ပဲသွားမယ်၊ ကျုပ်ကားကို ပန်းဝေနဲ့ ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်၊ ရှင် ကျုပ်ကို ပန်းဝေအိမ် လိုက်ပို့ပေးပေါ့"

"မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ ကိုယ့်ဒက်ဒီက ရုံးသွားရမှာ လေ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပန်းဝေဘာသာပြန်ပေါ့"

"ပန်းဝေက ဘတ်စ်ကားပဲ စီးသွားမှာ သူ့ကို ကျုပ်က တာဝန်ယူခေါ်ထားရတာလေ၊ သူ့ အချိန်တွေထဲက ဖဲ့ပြီးပေးရတာ၊ သူတို့ နေရာနဲ့ ကသိပ်ဝေးနေတာ"

နဒီနှင့် လွင်တို့ အချီအချပြောနေသော စကားကြားမှ ဖြတ်မပြောဘဲ ငြိမ်၍ နားထောင်နေရာ မှ ကြားဝင်၍ မပြောချင်ဘဲ ဝင်ပြောလိုက်၏။

"ကိစ္စမရှိဘူး နဒီ၊ တစ်နေ့တလေပဲလေ၊ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နဒီ ဒီလို

သွားစရာရှိတဲ့ အခါ ပန်းဝေကို ကြိုပြောရင် ပန်းဝေမလိုက်တော့ဘူးလေ"

ထိုအခါ နဒီမျက်နှာလေး ငယ်သွား၏။

"ကိုယ် လမ်းထိပ်အထိ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ပန်းဝေမှာ အလုပ်တွေက အများကြီးပဲ၊ ကိုယ် တို့ ဈေးဝယ်တာ ဘယ်အချိန်ဝယ်ဝယ် ရပါတယ်ဟာ"

"အိုး...တို့ က ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်ရဦးမယ်လေ"

လွင်က မျက်နှာကို ခပ်ပင့်ပင့်လေးလုပ်ကာ ပြောလိုက်၏။ သူမသည် ကြီးကျယ်သော သင်တန်းများကို တက်နေရသူပီပီ အစဉ်အမြဲ အလုပ်များ ရှိ မအားမလပ် ဖြစ်နေတတ်၏။

"ဒါ...ဆို လွင့်သင်တန်းပြီးမှ နဒီတို့ ဈေးသွားကြရအောင်နော်"

"မဖြစ်ဘူး၊ ဆက်နေတာပဲ၊ စပီကင် ရှိတယ်လေ"

လွင်က စိတ်မရှည်သံနှင့် ပြောလိုက်ပြီး ပန်းဝေလှိုင်းအား မလိုလားသောအကြည့်နှင့် စွေကြည့် လိုက်ရင်း...

"နေပါဦး၊ ပန်းဝေက အိမ်မပြန်တတ်လို့ လား"

"ပြန်တတ်ပါတယ်"

"ဒါဆိုရင် ပြီးရောပေါ့၊ ဘာတွေ ပြဿနာဖြစ်နေရတာလဲ၊ ကကငှား တင်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီ ကားခကို လွင်ပေးမယ်လေ၊ အရေးမပါတာ တွေ လျှောက်တွေးနေရတယ်လို့ ကွာ"

"တို့ ပြန်တတ်ပါတယ်၊ နဒီက ပူနေလို့ ပါ၊ ကဲ...နဒီ ဘာမှ တွေးမပူနဲ့၊ တို့ က နဒီနဲ့ လိုက်ပြီး ကားကောင်းကောင်း စီးနေကျဆိုတော့ ဘတ်

စံကားမစီးချင်တော့အောင် အကျင့်ပါသွားတယ်လေ။ ဒီ အကျင့်ကို တဖြည်းဖြည်း ဖျောက်ရမယ်၊ ကဲ. . .သွားပြီ"

"ပန်းဝေ မနက်ဖြန် လာခေါ်မယ်နော်"

စိမ်းလဲ့နဒီသည် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကြားတွင် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွား၏။

သူငယ်ချင်းအသစ်ကိုလည်း လက်မလွှတ်ချင်။ အဟောင်းကိုလည်း မပစ်ပယ်ရက်ပေ။

"နဒီကလည်း ကွယ်၊ ဘတ်စံကားစီးလူတန်းစားပဲ။ ဘာလို့ ပူနေရတာလဲ၊ သူတို့ ဘဝက ဘယ်လိုပဲကျကျ ဖြစ်နေတာပဲလေ၊ အဲဒါကို ကိုယ်က လိုက်ပူနေရင် နဒီပဲ မောရုံရှိမှာ ပေါ့"

လွင်က အသက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ပိုကြီး၍ အစ်မကြီးလေသံနှင့် ပြောလိုက်သည် ကို နဒီက နာခံ လျက်ရှိသည် ။

မနာခံ၍ လည်း မဖြစ်ပေ။ လွင်က ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးကို အပ်ကျသည် ကအစ သိသူ၊ နှံစပ်သူ၊ အကြားအမြင်ကျယ်သူမို့ နဒီအဖို့ ဆရာတင်ရန် ဝန်မလေးတော့ပေ။

သို့ရာတွင် သုံးလေးနှစ် တတွဲတွဲနှင့် ခင်မင်လာကာ မိမိအလိုကို လိုက်လျောလွန်းသော ပန်းဝေလှိုင်ကို မပစ်ပယ်ရက်နိုင်ပေ။

လွင် ဘယ်လိုပြောပြော ပန်းဝေလှိုင်နှင့် လက်တွဲမဖြုတ်ဘဲနေရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသည် မို့ မနက်ခင်းတွင် ပန်းဝေလှိုင်တို့ ၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာမြဲပင် ဖြစ်ပေသည် ။

"ပန်းဝေ ဝတ်ကြည့်စမ်း၊ မင်းနဲ့ ဆိုရင် သိပ်လိုက်မှာ ပဲ၊ လွင်က သူ့
ရေကူးဝတ်စုံအဟောင်းနဲ့ တူသွားမှာ စိုးလို့ မဝယ်တော့ဘူးတဲ့ ၊ လွင်နဲ့ န
ဒီနဲ့ က အနက်ရောင် ဆင်တူဝတ်မှာ သိလား"

"အလကား အပိုကုန်အောင်လို့ နဒီရယ်၊ ပန်းဝေက ခဏပဲ ရေကူးတ
တ်ရုံပါပဲ။ တတ်သွား ရင် မသွားတော့ဘူး"

"အံ့မယ်...တော်ပါတယ်ဆိုမှ ကြွားပြနေပြန်ပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြိုင်ပွဲ
ဝင်ရမှာ က ဝင်ရမှာ ပဲ"

ခရမ်းရင့်ရောင်ပေါ်တွင် အနက်လုံးလေးများ ပါသော ရေကူးဝတ်စုံ
ကို ပန်းဝေလှိုင် နှစ်သက် သော်လည်း စိတ်ထဲတွင် မကြည်မလင်ဖြစ်နေ
မိ၏။

စိမ်းလဲ့နဒီ၏ အနားတွင် ခင်မင်ချင်သူများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက်ရှိပြီး
နဒီက ဦးစားပေးသော ပန်းဝေလှိုင်အား အနားမှ ပထုတ်ချင်နေကြ၏။

"ဒီဝတ်စုံလေးဝတ်ပြီး ဆုရအောင်လို့ ပြိုင်လိုက်နော် ပန်းဝေ၊ နဒီလ
ည်း ဆုတစ်ခုခုတော့ ရအောင်ယူချင်တယ်"

အစစအရာရာ ပြည့်စုံလျက်ရှိသော ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် လိုတရ မိ
န်းကလေးအဖို့ ငွေပေး၍ မရသော ယှဉ်ပြိုင်မှုဆုတစ်ခုကို ရယူချင်နေသူ
ဖြစ်သောကြောင့် တမ်းတမ်းတတလေး ပြောလိုက် သည် ။

"အားလုံးဟာ လူသစ်တန်းတွေချည်းပဲလေ၊ နည်းနည်းလေး အားစို
က်ပြီး ကြိုးစားလိုက်ရင် ဆုဝင်လာမှာ ပေါ့၊ ပြိုင်ပွဲက သုံးရက်လိုသေး
တာပဲ၊ လူသစ်တွေချည်းပဲဆိုတော့ သူမသာ ကိုယ်မသာ တွေပါပဲ"

"ဟီဟီ...သူမသာ ကိုယ်အသုဘ"

နဒီက ပန်းဝေလှိုင်၏ စကားကို ပြောင်ချော်ချော်လုပ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ပန်းဝေလှိုင်က ဘာမျှ မပြောဘဲ ခေါင်းကို အသာယမ်းလိုက်၏။

"ဟေ့...နဒီ ဂျာနယ်ကလူတွေ လာပြီး တို့ ရေကူးကန်အကြောင်းကို အင်တာဗျူးမလို့ ပြင်နေ ကြတယ်၊ လာလာ၊ မင်းက တို့ ဆီမှာ အလှဆုံး ဆိုတော့ မင်းပဲ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံ လိုက်လေ"

လွင်က အတင်းလာဆွဲခေါ်သဖြင့် စိမ်းလဲ့နဒီက ကပျာကယာလေး ထလိုက်သည်။

"ပြီးတော့ ပြိုင်ပွဲနေ့ကျရင် သတင်းစာထဲမှာ ပါရအောင်လို့ တို့ မိတ်ဆွေသတင်းထောက်ကို ခေါ်ထားမယ်လေ၊ မင်းရဲ့ ပုံကို ပါအောင်ရိုက်ခိုင်းရမှာ "

သူတို့ အသံကား တစ်စတစ်စ ဝေးသွားသည့်တိုင်အောင် ပန်းဝေလှိုင်၏ ရင်ထဲမှာ ရိုက်ခတ် သွားစေ၏။

စိမ်းလဲ့နဒီထံမှ အထောက်အပံ့နှင့် ကူညီမှုတို့ ကြောင့် သည် လောကထဲ ရောက်လာသော်လည်း သူမအား မည်သို့သော တုံ့ပြန်မှုများ ဖြင့် မပြုလုပ်ရသေးပေ။ ယုတ်စွအဆုံး သူမနှစ်သက်သော အစ်ကိုကြီး၏ နှလုံးသားကိုပင် ယူ၍ မပေးနိုင်ခဲ့။

ယခု မနေ့တစ်နေ့ကမှ ခင်မင်လာသော လွင်က သူမ၏ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုအတွက်ကို များစွာ အထောက်အကူပြုလျက် ရှိနေလေပြီ။

ကောင်းပါတယ်လေ။ သစ်မရခင်မှာ ဝါးပေါင်းကွပ်ပြီး အခုတော့ အညတရ ဝါးကပဲ ဘေးဖယ်ပေးရမှာ ပဲပေါ့။ တော်ပြီ...ငါလည်း ရေကူးတတ်နေပြီ။ ပြိုင်ပွဲပြီးရင် ထွက်လိုက်တော့မယ်။

ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ စိမ်းလဲ့နီဝယ်ပေးထားသော
ရေကူးဝတ်စုံလေးကို အမြတ်တနိုး ရင်မှာ ထွေးပွေ့ထားမိသည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နီဒီ၏ စေတနာမေတ္တာကိုတော့ လက်မခံ၍ မရပေ။

သူမ စေတနာကောင်းနိုင်အောင်လည်း သူမကား ချမ်းသာကြွယ်ဝ
လွန်းလှသူပင် ဖြစ်၏။

ဂျပန်နိုင်ငံတွင် မိဘနှစ်ပါး လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ၍ ပို့လိုက်သော ငွေကြေး
အမြောက်အမြားသည် ကျန်တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးအတွက်သာ
ဖြစ်နေ၏။

"အင်း. . .သူဝယ်ပေးတဲ့ ရေကူးဝတ်စုံကို အစမ်းဝတ်ပြီး ရေကူးကြ
ည့်ဦးမှ "

အဖွဲ့သားတော်တော်များများ သည် ဂျာနယ်အင်တာဗျူးရောက်နေ
သောကြောင့် ရေကူးကန် တစ်ခုလုံး ဆိတ်ငြိမ်နေ၏။

ထို့ကြောင့်. . .ပန်းဝေလှိုင်တစ်ယောက်တည်း စိတ်ရှိလက်ရှိ ရေကူး
လိုက်သည်။ ။ မောပန်းနေ အောင် ကူးပြီးမှ ရေကန်ပေါ်သို့ တက်လာ၏။

"အင်"

ပျော်စရာ ယှဉ်ပြိုင်မှုတစ်ခုသည် သူမတို့ နှစ်ဦးအတွက် ထိခိုက်ကြ
ကွဲစရာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်မှတ်ခဲ့ပေ။

သင်တန်းသူလူသစ်တန်း ဆယ့်ခြောက်ယောက်ထဲမှာ မှ ပန်းဝေလှိုင်

က ပထမရပြီး လွင်က ဒုတိယရသော်လည်း စိမ်းလဲ့နဒီက ဆုမရခဲ့ပေ။

"လွင်က နဒီတို့ ထက် တစ်လနီးပါးစောတာပဲ၊ လွင်ဆုရတာ အဆန်း မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ပန်းဝေလှိုင် ဆုရတာမှ သိပ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ ထားပေးတာက နဒီ၊ သူက ကျိတ်ပြီး လေ့ကျင့် နေတယ် ထင်ပါရဲ့ "

"ကြည့်ပါလား၊ နဒီဝယ်ပေးတဲ့ အဝတ်အစားတွေနဲ့ ဆုတက်ယူလိုက် တာ ပြီးလို့ ရွှင်လို့၊ နဒီ ကိုမှ အားမနာ"

"အဲဒါပေါ့ ကိုယ်တင်တဲ့ စစ်ကဲ ချမရဘူး ဆိုတာလေ"

သူတို့ နှစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ လွင်တို့ အုပ်စုထဲမှ ဝေဖန်သံများ ပျံ့လွင့်သောအခါ...

စိမ်းလဲ့နဒီသည် ကလေးဆန်စွာဖြင့် ပန်းဝေလှိုင်ကို ထားခဲ့ကာ ထွက်သွားလေသည်။ ။

ပန်းဝေလှိုင်တစ်ယောက်တည်း စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် အိမ်သို့ ပြန် လာလေသည်။ ။

"ကျုပ် မထင်ဘူး၊ ကျုပ်ဆုရမယ်လို့ မထင်ပါဘူး နဒီရယ်၊ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ် ပထမ ရမယ်လို့ မထင်မှတ်ဘူး၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် ဝင်မပြိုင်ပါဘူး"

ဆုရရှိသော ကိုယ်ခြံမျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ရေကူးဝတ်စုံ ခေါင်းဆောင်း၊ နားခံပစ္စည်းတို့ သည် စိမ်းလဲ့နဒီ ဝယ်ပေးသော ရေကူးဝတ်စုံတန်ဖိုးလောက် မရှိသော်လည်း ဆုရခြင်းဟူသော ဂုဏ်နှင့် သတင်းစာတွင် ဓာတ်ပုံလှလှပါနိုင်ရန်ကို မျှော်လင့်နေရှာသော နဒီ၏ ခင်မင်မှုနှင့် လဲလှယ်လိုက်ရ လေပြီ။

ထိုဆုကို ကြည့်ကာ ရင်မှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေမိသဖြင့် ဘယ်ကိုမှ

မသွားဖြစ်ဘဲ အိမ်ထဲမှာ သာ အောင်းနေမိ၏။

"ညီမလေးကလည်း ကွယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ကြိုးစားမှုကြောင့် ကိုယ်ရတာပဲ၊ ဒါကို သူက မနာလိုဖြစ် နေလို့ ခင်မှုပျက်သွားတော့လည်း အရေးလား၊ ကိုယ်တောင် သူနဲ့ ဘော်ဒီဂတ်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်က သက်သာသွားတာပဲ ပေါ့"

ကိုကြီးမင်းသူရက ညီမအား အားပေးနှစ်သိမ့်သော်လည်း သူမစိတ်ထဲမှာ မရွှင်လန်းတော့ ပေ။ အစ်ကိုရှေ့မှာ ဟန်လုပ်ပြီးနေရသော်လည်း ကွယ်ရာမှာ တော့ ငေးငိုင်ကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ မိသည် ။

"မေမေကတော့ မထင်ပါဘူးကွယ်၊ သူက ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲ စိတ်ကောက်တတ်တာပဲ၊ ပြီးတော့ မေမေတို့ ရဲ့ စေတနာမေတ္တာကို သူ တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာတဲ့ အခါမှာ ပြန်လာလိမ့်မယ် လို့ ထင်တာပဲ"

"ပြန်မလာပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းပါတယ်၊ ကဲ. . . ညီမလေး၊ ညီမလေး အိမ်တွင်းပုန်းနေတာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီ၊ ကြည့်စမ်း နည်းနည်းတောင် ဝိတ်တက်လာသလိုပဲ၊ တော်ကြာ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေရင် မင်းသမီးမဖြစ်ဘဲ နေဦးမယ်၊ လာ. . .အေရီးဗစ်ပြန်လုပ် ဒါမှ ကျန်းမာမှာ "

မင်းသူရက ညီမအား ဆွဲထူကာ ပြောလိုက်သော်လည်း ပန်းဝေလှိုင်က ခေါင်းခါကာ...

"မတက်တော့ပါဘူး ကိုကြီးရယ်၊ လစဉ် ငွေသွင်းနေရမှာ ပဲ"

"ဪ. . .ညီမလေးကလည်း တစ်လတစ်ထောင်ဆိုတဲ့ ငွေနဲ့ ညီမလေး ကျန်းမာရေးကို လည်း မလဲပါဘူးကွာ၊ ညီမလေးက လူဟောင်းဖြစ်နေပြီပဲ"

"ဟာ...ကိုကိုကြီးကလည်း ညီမလေး ၀၀ ပိန်ပိန် ဘာလုပ်မှာ လဲ၊ မင်းသမီးလုပ်မှာ မှ မဟုတ်တာ"

"ပြောနိုင်လား ညီမလေးရဲ့ ၊ ငါ့ညီမက မော်ဒယ်ပုံစံပဲ၊ တော်ကြာ မင်းသမီးဖြစ်လို့ ကိုကြီးတို့ မတ်တူးစီးနေရဦးမယ်"

"အံ့မယ် ညီမလေး မင်းသမီးဖြစ်တော့ ကိုကိုကြီးက လက်ခံမှာ လား"

"လက်ခံတာပေါ့ကွ၊ အမေ့ကို စက်မချုပ်ခိုင်းတော့ဘူး၊ ညီမလေး နောက်ပဲ လိုက်ခိုင်းမှာ ပေါ့"

"ပြောသေးတာပဲ"

မိခင်ဒေါ်ခင်လှိုင်က တဂျိုးဂျိုးနှင့် စက်နင်းနေရင်းက ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ညီမလေးအသက်က ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတာပဲ၊ အဘွားအိုလို ကုပ်ချ ည့်ချည့်နဲ့ အိမ်ထဲမှာ ပဲ စက်ချုပ်နေရတာ ကိုကြီး မကြိုက်ဘူးကွာ၊ ငယ်ရွယ်သူပီပီ ဖျတ်လတ်တက်ကြွပြီး ကျန်းမာရေး ကောင်းနေရမယ်လေ၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး သင်တန်းပြန်တက်တော့နော်၊ မနက်တိုင်း ကိုကြီး လိုက်ပို့ ပေးမယ်၊ အပြန်ကျတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ပြန်တော့၊ ကိုကြီးလည်း အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက် ရင်းပေါ့"

"တစ်ရက်ခြား တစ်ခါပဲ သွားမှာ ပါ"

"ဘယ်နှရက်ခြားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နေ့တိုင်းပဲသွားသွား၊ ကိုကြီးလိုက်ပို့ပေးပါမယ်"

မင်းသူရပြောသည့်တိုင်အောင် ပန်းဝေလှိုင်က သွားချင်စိတ်မရှိတော့ပေ။ နှစ်ယောက်အတူတူ သွားပြီးမှ မိမိတစ်ယောက်တည်းပဲ ထွက်

ရသည် ကို မလိုလားပေ။

"ကဲ... သွားပါ သမီးရယ်၊ သားက ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ ဆိုတော့ ပင်ပန်းပါတယ်၊ မေမေနဲ့ ဖေဖေပဲ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ အမေက ဈေးဝယ်ပြန်တာပေါ့၊ မေမေလည်း အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက် နိုင်တာပေါ့ကွယ်"

"မေမေ လမ်းလျှောက်နိုင်ရင် သွားမယ်၊ ကိုကြီး အလုပ်ပိုမှာ စိုးလို့ သမီးက စဉ်းစားတာပါ"

ညီမကလည်း အစ်ကိုအား ငဲ့ညှာလွန်းသည် ။ အစ်ကိုကလည်း ညီမအတွက်ကို အစစ တွေးခေါ်လျက် ရှိသည် မို့ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ဦး၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မိခင်နှင့် ဖခင်မှာ ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်နေရသည် ။

"ညနေကတည်းက ဟင်းလုံးထားလိုက်ရင် မနက်မှာ ဖေဖေရော ကိုကြီးရော ထမင်းချိုင့် မီတာပေါ့"

ပန်းဝေလှိုင်က ဖခင်နှင့် အစ်ကို၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် ပူပန်သောကရောက်နေပြန်သည် ။

"ကိုကြီးက ရှစ်နာရီမှ သွားရမှာ ၊ ဖေဖေက ရှစ်နာရီခွဲရုံးဖယ်ရီအမီ သွားရုံပဲ ညီမလေးက ဟင်းဘယ်နှမျိုး ထည့်ပေးချင်လို့ လဲကွ"

"သိပ်များများ မဟုတ်ပါဘူး၊ အနည်းဆုံး ငါးမျိုးပဲ ထည့်ပေးမှာ ပါ"

"ဘာလဲ၊ ဈေးပေါပေါနဲ့ ရတဲ့ ပင်လယ်ငါး ငါးမျိုးလား"

အစ်ကို ရွတ်နောက်လိုက်သဖြင့် သားအမိနှစ်ယောက် မျက်နှာပျက်သွား၏။

ချက်ချင်းပင် သူ့စကားအမှားကို သိလိုက်သောကြောင့် ကပျာကယာ ပြင်လိုက်၍ ...

"ပင်လယ်ငါးက သိပ်အားရှိတာ မေမေရဲ့ ၊ အသားတွေဆို နွားရူး
ရောဂါတောင် ရဦးမယ်၊ ကိုကြီးတို့ စာထဲမှာ အသီးအနှံနဲ့ ပင်လယ်ငါး
က ဗီတာမင်ဓာတ်အများ ဆုံးပဲတဲ့ ။ ကိုကြီးကိုဆို သူငယ်ချင်းတွေ ကျော
လို့ မရဘူး၊ အဆီအစိမ့် သိပ်မစားဘဲ ဗီတာမင်ဓာတ်များများ ပါတဲ့ ပင်
လယ် ငါးနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် အစားများ လို့ ဉာဏ်ထက်မြက်နေတာ
လေ"

"ဟင်း..."

ပန်းဝေလှိုင်က မချီပြုံးလေးပြုံးလိုက်ရင်းက အယောင်ယောင်
အမှားမှားနှင့် လက်ချုပ်လိုက် နေသော အပ်ချုပ်ကို ပါးစပ်နှင့် ကိုက်ဖြုတ်
လိုက်ပြီးမှ အစမသတ်သေးမှန်း သတိရလိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်လှိုင်ကတော့ သား၏ အသံကို ဖုံးလွှမ်းသွားစေရန် စက်ကို
တဂျိုးဂျိုးနှင့် အားကုန် နင်းလိုက်၏။

"စက်ချုပ်ခဲထဲကနေ တစ်ပတ်ကို တစ်ရက်လောက်တော့ အသား
လေး ဝယ်ချက်ပေးဦးမှ ပဲ" ဟု စိတ်ထဲမှာ ရည်ရွယ်လိုက်သည်။

"ဒီသားအမိတွေ စကားကောင်းနေလိုက်တာ၊ ကိုယ်လာတာတောင်
မသိကြပါလား"

"ဟော...ဖေဖေပြန် လာပြီ"

ပန်းဝေလှိုင်က ကပျာကယာလေးထကာ ဖခင်၏ အိတ်ကို ဆီးယူလို
က်၏။

ဖခင်က သမီးကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းတိုးလေး ချလိုက်ရင်းက...

"ဖေဖေကို ရေတစ်ခွက်လောက် ပေးစမ်းကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

အလျင်အမြန် ရေပြေးခပ်တိုက်သည် ။ ဤမျှအထိ လိမ္မာရေးခြားရှိသော သမီးကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းအခါခါချနေသည် ကို မင်းသူရက ရိပ်မိသောကြောင့် . .

"ဖေဖေက ညီမလေးကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတွေ ခဏခဏ ချနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မင်းကလည်း ကွာ၊ လူကဲခတ် သိပ်ကျွမ်းနေပါလားကွ"

"အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်နေလာတဲ့ သားအဖချင်းပဲဗျာ၊ သိတာပေါ့"

"အံ့မယ်"

ပန်းဝေလှိုင်က ရေဖန်ခွက်ကို ပြန်ယူလိုက်ရင်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည် ။

"ဟုတ်သားပဲ ဖေဖေ၊ သမီးကို ကြည့်ပုံက ထူးတော့ထူးနေတယ်"

"ဘာထူးတာလဲ"

"တရားခံတစ်ယောက်ကို ကြည့်တဲ့ ပုံမျိုးပဲ"

"ဟ... လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီဟ"

သူမ၏ စကားကို သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ရယ်မောလိုက်၏။

မိခင်ကလည်း စက်ချုပ်နေရာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်းက...

"ကျွန်မတို့ သားနဲ့ သမီးက အပြစ်ဆိုစရာမရှိလောက်အောင်ကို လိမ္မာကြပါတယ်ရှင်"

"ဟင်း သားသမီးယုံရင် ဘာဖြစ်လဲကွာ"

ပန်းဝေလှိုင် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး ဖခင်ကိုကြည့်ကာ တအံ့တဩမျှ က်နှာနှင့်...

"ဖေဖေ၊ သမီးက မိဘရဲ့ ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်တဲ့ အခွင့်အရေးသမားမဟုတ်ပါဘူး နော်"

သူမစကားကြောင့် စောစောက ပြီးရယ်နေသော ဖခင်မျက်နှာမှာ တည်ငြိမ်သွားပြီး အိတ်ကို လှမ်းယူကာ...

"သမီး ရေကူးကန်သွားတာကို ဖေဖေလည်း မသိရပါလား၊ မေကြီးလည်း သိလား"

"ဒါများ ဖေကြီးရယ်၊ ကျွန်မ သိပါတယ်ရှင်၊ ဒီနေ့ပြိုင်ပွဲမှာ တောင် ဆုရလာသေးတယ်"

မိခင်က ဖာဖာတေးထေးလေး ပြောလိုက်၏။ တကယ်တော့ ရေကူးသင်တန်းတက်နေ သည် မှာ နှစ်လကျော်ကြာနေပြီးမှ သင်တန်းရက်ပြီး လေးငါးဆယ်ရက်ကြာမှ မိခင်ကို ဖွင့်ပြောပြ ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့ကွာ၊ ဘာမဆို မိဘကို အသိပေးထားတာ မမှားဘူးပေါ့ကွာ၊ ရေကူး တာကလည်း ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီသလို အသက်အန္တရာယ်အတွက် ကြိုတင်ကာကွယ်နည်းဖြစ်လို့ ဖေဖေတို့ မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ သမီးက အရွယ်ရောက် လာပြီပဲ၊ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့ အသိဉာဏ် ရှိနေပြီမဟုတ်လား"

အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သော ဖခင်က စကားကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောလိုက်ရင်းက သူမလက်ထဲသို့ စာအိတ်တစ်အိတ် ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပန်းဝေလှိုင်က လှမ်းယူလိုက်ရင်းက...

"သမီး မတက်တော့ပါဘူး ဖေဖေ၊ နဒီက အတင်းခေါ်လို့ ပါ၊ ဟင်..."

စာအိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံများကို မြင်လိုက်သောအခါ အလန့်တကြား အော်လိုက်၏။ ဓာတ်ပုံ ငါးပုံ။

သူမ ရေကူးနေပုံ၊ မျက်စိမှိတ်ထား၏။ ရေစက်ရေမွှားများ နှင့် သရုပ်ပါလွန်းနေသည် ။

ထို့နောက် ရေကူးပြီး ကန်ပေါ်သို့ လှေကားထစ်များ အတိုင်း တက်လာပုံ လေးပုံ။ တစ်ပုံက ဆံပင်များကို ခါပြီး ခေါင်းလေးမော့ကာ မျက်လုံးလေးမှိတ်ထား၏။ ထိုပုံမှာ တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်နေပြီး တစ်ပုံက ရေကူးကန်ပေါ်မှ တက်လာစမို့ မောပြီး လှေကားလက်ရန်းကို အားနှင့်ဆွဲကာ မျက်လုံး မှိတ်လျက် ပါးစပ်ဟနေ၏။ အသက်ဝင်လွန်းလှသည် ။

နောက်တစ်ပုံက မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ခေါင်းသုတ်နေပုံ။

နောက်ဆုံးပုံက မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ပန်းပေါ်တင်ပြီး ခေါင်းဖြီးကာ ခေါင်းမော့နေပုံ။ အားလုံး ပုံများက အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေ၏။

"ဟင့်အင်း...အဲဒါ သမီး မသိဘူး၊ သမီးမသိဘဲနဲ့ ခိုးရိုက်တာ၊ အဲဒီ...အဲဒီ...ပုံ"

"ဟ...ဟ နေပါဦး ကိုကြီး ကြည့်ပါဦးမယ်"

ဖခင်နှင့် အစ်ကိုရှေ့မှာ တောင် ထဘီရင်ရှားနှင့် မနေဝံ့သော သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နေတတ်သည့် ပန်းဝေလှိုင်သည် ရှက်ရှက်နှင့် မိခင်လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံများကို ယူကာ ဆွဲဆုတ်မည်အပြု၊ မင်းသူရက ဆွဲယူကြည့်ရင်း..

.

"ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေရဲ့ ၊ ဒီပုံတွေဟာ အမှတ်တမဲ့ ရိုက်တဲ့ ပုံတွေချည်းပါပဲ၊ ကြည့်ပါဦး၊ သဘာဝကျပြီး အသက်ဝင်နေတာပဲ၊ ဆေးသားက

လည်း သိပ်ကောင်းတယ်"

"မကောင်းပါဘူး ကိုကြီးရယ်၊ ဒီရေကူးသင်တန်းတက်လိုက်တာကို က ဂြိုဟ်ဝင်တာပဲ၊ ညီမ လေးဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ရေကူးကျင့် နေတုန်း စာနယ်ဇင်းသမားအုပ်စုထဲက တစ်ယောက်က ခိုးရိုက်လိုက် တာပဲ၊ သိပ်ရှက်စရာကောင်းတာပဲ၊ ဒီလူ ဘယ်မှာ လဲဆိုတာ ညီမလေး လည်း မသိဘူး၊ ရှက်စရာကြီး ဟင့်...ဟင့်...ဟီး...ဒီလောက်တောင် အရှက်နည်းမှာ လား၊ တော်ပြီ အိမ်ထဲမှာ ပဲ နေတော့မယ်"

ပန်းဝေလှိုင်က အငယ်ပီပီ မိဘနှစ်ပါးနှင့် အစ်ကိုအား ချွဲနဲ့၍ ငိုလိုက် သောအခါ သမီးချစ် အဖေမှာ ပျာယာခတ်သွား၏။

ငိုသံပါနှင့် အစ်ကိုအား ပြန်၍ ရန်ထောင်လိုက်၏။

အစ်ကိုက တဟဲဟဲ ရယ်မောရင်း ဓာတ်ပုံနောက်ကျောကို လှန်ကြည့် လိုက်သောအခါ...

"ဟင်...ညီမလေး ဒီမှာ လိပ်စာပါတယ်ဟေ့"

"ဟုတ်လား၊ ပြပါဦး"

မင်းသူရ အော်သံကြောင့် အစ်ကိုနားသို့ ထ လာပြီး ကပျာကယာကြ ည့်လိုက်ရာ ဇွဲလူဟူသော နာမည်နှင့် လိပ်စာရေးထားသည် ကို တွေ့လို က်ရသဖြင့်...

"လာ ကိုကြီး၊ သွားမယ်"

"ဘယ်ကိုလဲ"

"အဲဒီလူဆီကိုလေ၊ ညီမလေးဓာတ်ပုံကို ခိုးရိုက်တဲ့ လူပေါ့၊ ညီမလေး က ဒီလိုဓာတ်ပုံ အရိုက် မခံချင်လို့ ရှောင်နေပြီး တစ်ယောက်တည်း ရေ

ကူးနေခါမှ လာခိုးရိုက်တာ သိပ်ရိုင်းတဲ့ လူပဲ၊ အဲဒီလူ ဆီသွားပြီး ဖလင် လိပ်သွားတောင်းရအောင် "

"ဘယ်ရတော့မလဲ ညီမလေးရယ်၊ ခုဆိုရင် ပုံတွေ အများကြီး ကူးပြီး ရောပေါ့။ ပြီးတော့ အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး ညီမလေးရဲ့ ၊ မှောင် တောင်မှောင်တော့မယ်၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ကိုကြီး လိုက်ပို့ပေးမယ်နော် "

အစ်ကိုက ချော့မော့ပြောတော့မှ ပန်းဝေလှိုင်မှာ ငြိမ်သက်သွားပြီး နှုတ်ခမ်းလေးချွန်ကာ မကျေမနပ်နှင့်။

"ဒီလ ကံမကောင်းတဲ့ လပဲ ဖြစ်မှာ ပဲ၊ နဒီကလည်း အထင်လွဲသွားပြီ "

"ညီမလေးကလည်း ကွာ၊ ကိုကြီးပြောသလို သက်သာသွားပြီ၊ ညီမလေး ကံကောင်းသွားပြီ လေ၊ မကြာခင် ညီမလေးကို ဗီဒီယိုမင်းသမီး မြှောက်ကြတော့မယ် သိလား၊ ကံကောင်းခြင်းအစပဲ "

"ကြည့်...ကိုကြီးနော် ဒါပဲပြောနေ၊ ညီမလေး ဝါသနာမှ မပါတာ "

မောင်နှမနှစ်ယောက် အချီအချ ပြောနေစဉ် အိမ်ရှေ့အိမ်မှ ပန်းဝေလှိုင်အား တယ်လီဖုန်း လာနေတယ်ဟု လှမ်းအော်လိုက်သောကြောင့် ပန်းဝေလှိုင် သွေးပျက်သွား၏။ နဒီ၏ ဖုန်းမှ လွဲ၍ ဘယ်သူ့ဖုန်းမှ မဖြစ်နိုင်ပေ။

မင်းသူရက အလိုက်သိစွာပင် ငွေအစိတ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

ပန်းဝေလှိုင်ရင်ထဲမှာ လေးလံသွားပြီး...ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာ ပြန်လာသော ပန်းဝေလှိုင် ၏ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်စများ နှင့်...

"သမီးထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ မေမေရယ်၊ သူမသိဘဲနဲ့ ဓာတ်ပုံတောင် ရိုက်ရဲတယ်တဲ့ လေ၊ သမီးကို သိပ်လည်တဲ့ ပန်ကာမတဲ့ လေ "

ပြောရင်းက ဝမ်းနည်းလာကာ ငိုချလိုက်တော့သည်။ ။ မင်းသူရက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ် ထားရင်း...

"ဒါကြောင့် အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ မတွဲပါနဲ့ လို့ အတန်တန် မှာ နေတာပေါ့ဟာ၊ ကောင်မလေး က တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်၊ သူ့အတ္တပဲ သူကြည့်တာ၊ သူ့ကို ကောင်းမယ် သာမယ်ဆိုရင် ပြီးရောပဲ၊ ငိုမနေနဲ့ စမ်းဟာ ဒီကောင်မလေးမျိုးအတွက် မျက်ရည်တွေ အကုန်ခံမနေနဲ့ စမ်း"

ကရုဏာဒေါသနှင့် ပြောလိုက်သဖြင့် ပန်းဝေလှိုင်သည် ပို၍ ပို၍ ဝမ်းနည်း လာပြီး မျက်ရည် များ အတောမသတ်နိုင်တော့ပေ။

"အံ့ရော ပန်းဝေရယ်၊ နဒီက မင်းကို အကြောင်းကြားလို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး လား"

ကိုယ်ကာယအလှသင်တန်းမှ ဆရာမက တအံ့တဩပြောလိုက်၏။

"တို့ နဒီဆီ ဖုန်းဆက်တာ နှစ်ခါပြီ၊ ပန်းဝေကို အကြောင်းကြားပေးဖို့ ပြောနေတာ၊ နဒီ ဒီလောက်တောင် စိတ်ကောက်သွားမယ်လို့ မထင်မိဘူး"

ဆရာမက ရေကူးကန်ပြိုင်ပွဲကိစ္စကို သိနေသောကြောင့် နဒီ စိတ်ကောက်သွားပြီး ပန်းဝေ လှိုင်အား ချန်ထားခဲ့သည် ကိုလည်း သိနေခဲ့သည်။ ။

"ပန်းဝေ သိပ်ဝပြီး အညောင်းမိနေမှာ စိုးလို့ ပြန်လာလုပ်တာပါ ဆရာမရယ်၊ နဒီမခေါ်တော့ လည်း ပန်းဝေအတွက် လိုအပ်တယ်၊ သင့်တော်တယ်ထင်လို့ ဆက်ကစားရအောင် လာတာပါ"

"သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ရှေ့ဆက်ပြီး အမြဲဆက်လုပ်ရအောင် အကြောင်းက ဖန်လာတာပဲ၊ တို့ ညီမကတော့ ကံထူးရှင်ပဲဟေ့"

"ရှင်"

ပန်းဝေလှိုင်းက နားမလည်သလို ဖြစ်သွား၏။ ဆရာမ သီတာစိုးက ပန်းဝေလှိုင်း၏ ပန်းလေး ကို ပုတ်ကာ ဂုဏ်ယူစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

"ညီမကို မင်းသမီးလုပ်ဖို့ ဗီဒီယိုသမားတွေ အလိုရှိနေကြပြီလေ"

"ရှင်"

အံ့ဩလွန်း၍ ကြက်သေသေသွား၏။ ဖခင်နှင့် အစ်ကိုက မနေ့ကပင် နောက်ပြောင်၍ ပြောသော်လည်း သူမအဖို့ အိပ်မက်မက်၍ ပင် စိတ်ကူးမယဉ်မိသော အကြောင်းအရာတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။

"ဟုတ်ရဲ့ လား မမစိုးရယ်၊ နောက်နေတာလား"

"ဟော... ညီမက မယုံဘူးလား၊ ဒီမှာ လိပ်စာကတ်ကလေးတောင် ရှိတယ်၊ ဇွဲလူတဲ့ ၊ လက်ခံ မယ်ဆိုရင် သူ့ဆီကိုလာပါတဲ့ ၊ နှစ်ကြိမ်တိတိ လာရှာတယ်၊ မမကို အိမ်လိပ်စာတောင်းသေးတယ်"

"ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ"

ပန်းဝေလှိုင်းက အလန့်တကြား ညည်းညူလိုက်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မင်းသူရက သူမအား လိုက်ပို့ပေးပြီး ဓာတ်ပုံကိစ္စအား ရှင်းလင်းရန်အတွက် ဇွဲလူဆိုသူထံသို့ လှည့်သွားခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ဒုက္ခမနေနဲ့ ပန်းဝေရေ၊ နဒီတို့ ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ရိုက်မယ်ဆိုပြီး လုပ်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ခု တစ်ကားမှ မထွက်သေးဘူး ပန်းဝေက အေးအေးဆေးဆေးနေရင်း ထိုင်ရင်းက ရိုက်ပါရစေဆိုပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေလာတာ သိလား၊ အဲဒါဟာ ကံထူးလို့ ပဲ၊ မမတို့ သင်တန်းမှာ ရိုက်ထားတဲ့ ဗီဒီယိုအခွေကိုတောင် သဘောကျလို့ ကူးယူသေးတယ်"

"ဟင်"

ပန်းဝေလှိုင်၏ မျက်နှာရဲရဲနီသွား၏။

သူမတို့ သင်တန်းသားများ စုပေါင်းကစားနေပုံနှင့် တစ်ယောက်ချင်း လေ့ကျင့်နေပုံကို စုရိုက် ထားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

အထူးသဖြင့် ပန်းဝေလှိုင်၏ လေ့ကျင့်ခန်းယူနေပုံမှာ အချိုးကျသောကြောင့် ပန်းဝေလှိုင်၏ ပုံကို ကြာကြာလေးဆွဲယူရိုက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုပုံများကို ဆရာမ ဒေါ်သီတာစိုးကိုယ်တိုင် ကိုယ်ပိုင်ဗီဒီယိုကင်မရာနှင့် ရိုက်ထားသော ကြောင့် ပန်းဝေလှိုင်က အပျော်သဘောနှင့် ရှက်ရွံ့ဟန်မရှိဘဲ ခါတိုင်း လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ပုံစံအတိုင်း အချိုးကျစွာဖြင့် သွက်လက်မြူးကြွစွာ လှုပ်ရှားသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နဒီနှင့် နှစ်ယောက်အတူတူ လှုပ်ရှားနေသည် များ လည်း ပါသည်။

"ပန်းဝေလှိုင်"

"ရှင်"

"ဘာကို စိုးရိမ်နေတာလဲ ညီမရယ်၊ ညီမ မင်းသမီးကောင်းတစ်လက် ဖြစ်ဖို့ မမစိုး အားလုံး တာဝန်ယူတယ်၊ အဝတ်အစားကအစ မမ တာဝန်ယူမယ်၊ ဘာလို့ လဲ သိလား၊ မမရဲ့ သင်တန်းသူ တစ်ယောက်ဟာ မင်း

သမီးဖြစ်သွားရင် မမသင်တန်းက လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်သွားမယ် လေ၊ ညီမလေးကသာ မမသင်တန်းသူဆိုတာ လူအများ သိပါစေ"

"သိပ်စိတ်ကူးမယဉ်လွန်းဘူးလား မမရယ်၊ ကျွန်မ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားလို့ ပါ"

"ညီမ စိတ်လှုပ်ရှားနေလို့ ပါကွယ်၊ ကဲ. . .ကဲ. . .အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ခဏ စဉ်းစားလိုက် စမ်းပါ၊ သူများ တစ်တွေ မင်းသမီးဖြစ်ချင်လို့ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး လိုက်နေကြတာပဲလေ၊ ဘယ်မှာ ဖြစ်လို့ လဲ"

"မဖြစ်ပါဘူး မမစိုးရယ်၊ ကျွန်မ မလုပ်ရဲပါဘူး"

ပန်းဝေလှိုင်က အလန့်တကြား ငြင်းဆန်နေသည် ကို သိတာစိုးက ကြည့်ရင်းက ခေါင်းလေး ကို ခါယမ်းလိုက်၏။

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ ညီမရယ်၊ ညီမက ဓာတ်ပုံစားပါတယ်၊ ပြီးတော့ ညီမလေးက အလုပ် လုပ်ရင် စွဲစွဲမြဲမြဲနဲ့ အာရုံစိုက်လုပ်တတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ရေကူးပြိုင်ပွဲမှာ ပထမဆုရတာပေါ့၊ မမပြိုင် ပွဲလုပ်ရင်လည်း ညီမလေးပဲ ဆုရမှာ ပဲလေ"

"သူ. . .သူတို့ နဒီကို ဘာလို့ မခေါ်တာလဲ၊ နဒီက မင်းသမီးသိပ်ဖြစ်ချင်နေတာ"

"နဒီက မစွံပါဘူးကွယ်၊ ရုပ်က သိပ်လှပေမဲ့ ဆွဲဆောင်မှုမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ နေရာတကာ လိုက်ပြီး အောင်မြင်ချင်နေတာပဲ၊ ဘာကိုမှ ဇွဲရှိရှိနဲ့ မလုပ်ဘဲ ပေါ်ပင်ပဲလိုက်လုပ်နေတာကိုး အခုလည်း နာမည်ကြီး အဆိုတော်တစ်ယောက်နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး သီချင်းအဆိုသင်တယ်၊ စောင်းနဲ့ စန္ဒရားသင်တယ်တဲ့ လေ"

"ဪ. . .သူ ဒီကို မလာတော့ဘူးပေါ့"

"မလာတော့ဘူး၊ သူ့အိမ်မှာ စက်တွေ ဝယ်လိုက်ပြီတဲ့ ၊ လွင်တို့ ညီအစ်မတွေပါ လာပြီး မနက် တိုင်း လေ့ကျင့်ခန်းယူနေကြတယ်လေ"

"ဪ"

ရင်နာနာနှင့် ညည်းညူလိုက်မိသည် ။

အခင်မင်ဆုံးသော သူငယ်ချင်း၏ ရက်စက်စိမ်းကားခြင်း အကြောင်းမှာ သည် သင်တန်း များကြောင့် ဖြစ်သည် ဟု ယူဆကာ ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းလိုက်မိသည် ။

"ပန်းဝေမလုပ်နိုင်ဘူး မမစိုး၊ ဒီတစ်ခါတွေ့ရင် ပြောပြလိုက်ပါ"
